

НЕОФІЦІЙНИЙ ПЕРЕКЛАД

**ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/849
від 20 травня 2015 року
про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей
або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського
Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського
Парламенту і Ради 2005/60/ЄС та Директиви Комісії 2006/70/ЄС**

(Текст стосується ЄЕП)

(ОВ L 141, 05.06.2015, с. 73)

Зі змінами, внесеними:

	Офіційний вісник		
	№	сторінка	дата
ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/843 від 30 травня 2018 року	L 156	43	19.06.2018
ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 2019/2177 від 18 грудня 2019 року	L 334	155	27.12.2019
РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 2023/1113 від 31 травня 2023 року	L 150	1	9.6.2023
ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 2024/1640 від 31 травня 2024 року	L 1640	1	19.6.2024

**ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ
(ЄС) 2015/849
від 20 травня 2015 року
про запобігання використанню фінансової системи для цілей
відмивання грошей або фінансування тероризму, про
внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і
Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви
Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС та Директиви
Комісії 2006/70/ЄС**

(Текст стосується ЄЕП)

ГЛАВА I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

СЕКЦІЯ 1

Предмет, сфера застосування, терміни та означення

Стаття 1

1. Ця Директива має на меті перешкодити використанню фінансової системи Союзу для цілей відмивання грошей і фінансування тероризму.

2. Держави-члени повинні забезпечити заборону відмивання грошей і фінансування тероризму.

3. Для цілей цієї Директиви такі діяння, якщо вони вчинені умисно, повинні вважатися відмиванням грошей:

(a) перетворення або передавання власності з усвідомленням того, що ця власність отримана внаслідок злочинної діяльності або акту участі в такій діяльності, з метою приховування або укривання незаконного походження власності або надавання допомоги будь-якій особі, причетній до здійснення такої діяльності, для уникнення юридичних наслідків діяння такої особи;

(b) приховування або укривання справжнього характеру, джерела походження, розташування, відчуження, руху власності, речових або майнових прав на власність з усвідомленням того, що така власність отримана внаслідок злочинної діяльності або акту участі в такій діяльності;

(c) придбання власності, володіння нею або її використання з усвідомленням того, що така власність отримана внаслідок злочинної діяльності або акту участі в такій діяльності;

(d) участь у вчиненні, об'єднання з метою вчинення, замах на вчинення та пособництво, підбурювання, сприяння та консультування щодо вчинення будь-якого з діянь, зазначених у пунктах (a), (b) і (c).

4. Відмивання грошей повинно вважатися таким, навіть якщо діяльність, що внаслідок неї було отримано власність, яка відмивається, була здійснена на території іншої держави-члена або третьої країни.

5. Для цілей цієї Директиви «фінансування тероризму» означає надання або збирання коштів, у будь-який спосіб, безпосередньо або опосередковано, з наміром їх використання або з усвідомленням того, що вони будуть використані, повністю або частково, для вчинення будь-якого з правопорушень у розумінні статей 1-4 Рамкового рішення Ради 2002/475/ЮВС ⁽¹⁾.

6. Усвідомлення, намір або мета як складові елементи діянь, зазначених у параграфах 3 та 5, можуть бути встановлені з об'єктивних фактичних обставин справи.

Стаття 2

1. Ця Директива застосовується до таких зобов'язаних осіб:

(1) кредитних установ;

(2) фінансових установ;

(3) таких фізичних або юридичних осіб, при здійсненні ними своєї професійної діяльності:

(a) аудитори, зовнішні бухгалтери та податкові консультанти, а також будь-яка інша особа, що зобов'язується надавати, безпосередньо або через інших осіб, з якими така особа пов'язана, матеріальну допомогу, сприяння або консультації з податкових питань, якщо така діяльність становить її основну ділову або професійну діяльність;

(b) нотаріуси та інші незалежні правники, якщо вони беруть участь у будь-якій фінансовій операції або операції з нерухомим майном, діючи від імені та за дорученням свого клієнта або надаючи допомогу своєму клієнту в плануванні або здійсненні операцій стосовно:

(i) купівлі та продажу нерухомого майна або суб'єктів господарювання;

(ii) управління грошима, цінними паперами або іншими активами клієнта;

(iii) відкриття банківських, ощадних рахунків або рахунків у цінних паперах або управління ними;

(iv) організації внесків, необхідних для створення, функціонування або управління компаніями;

(v) створення, функціонування трастів, компаній, фондів або схожих структур або управління ними;

(c) надавачі послуг трастів або компаній, не охоплені пунктами (a) або (b);

(d) агенти з нерухомого майна, включаючи випадки, коли вони діють як посередники під час здавання в оренду нерухомого майна, але лише стосовно операцій, за якими щомісячна орендна плата становить 10000 євро або більше;

(e) інші особи, що провадять торгівлю товарами, якщо платежі здійснюються або отримуються готівкою в сумі 10000 євро або більше, незалежно від того, чи здійснюється операція як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними;

(f) постачальники послуг азартних ігор;

(i) особи, що здійснюють торгівлю витворами мистецтва або виступають як посередники в такій торгівлі, включаючи випадки, коли таку діяльність провадять мистецькі галереї та аукціонні дома, якщо вартість операції або серії пов'язаних операцій становить 10000 євро або більше;

(j) особи, що надають послуги зберігання витворів мистецтва, здійснюють торгівлю витворами мистецтва або виступають як посередники в такій торгівлі, коли таку діяльність провадять вільні порти, якщо вартість операції або серії пов'язаних операцій становить 10000 євро або більше.

2. За винятком казино, і за результатами належного оцінювання ризику, держави-члени можуть вирішити звільнити повністю або частково надавачів певних послуг у сфері грального бізнесу від відповідальності за порушення положень національного права, що транспонує цю Директиву, на основі доведеного низького ризику, який впливає з природи й, у відповідних випадках, масштабу операцій у рамках надання таких послуг.

Серед факторів, що враховуються у їхніх оцінках ризику, держави-члени повинні оцінити рівень уразливості застосовних операцій також з огляду на використаний метод оплати.

У своїх оцінках ризику держави-члени повинні вказати, яким чином вони врахували будь-які відповідні висновки у звітах, виданих Комісією відповідно до статті 6.

Будь-яке рішення, ухвалене державою-членом відповідно до першого підпараграфа, повинне бути надіслане Комісії разом з обґрунтуванням на основі оцінювання конкретного ризику. Комісія повинна повідомити зазначене рішення іншим державам-членам.

3. Держави-члени можуть ухвалити рішення про те, що ця Директива не застосовується до осіб, які беруть участь у фінансовій діяльності нерегулярно або в дуже обмеженому обсязі, якщо існує незначний ризик відмивання грошей або фінансування тероризму, за умови дотримання всіх зазначених нижче критеріїв:

- (a) фінансова діяльність є обмеженою за абсолютними показниками;
- (b) фінансова діяльність є обмеженою на основі операцій;
- (c) фінансова діяльність не є основною діяльністю таких осіб;
- (d) фінансова діяльність є додатковою, і безпосередньо пов'язана з основною діяльністю таких осіб;
- (e) основною діяльністю таких осіб не є діяльність, зазначена у пунктах (a)-(d) або в пункті (f) параграфа 1(3);
- (f) фінансові послуги надаються лише клієнтам, які отримують основні послуги таких осіб, і не пропонуються громадськості.

Перший підпараграф не застосовується до осіб, які беруть участь у грошових переказах відповідно до визначення в пункті (13) статті 4 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2007/64/ЄС ⁽²⁾.

4. Для цілей пункту (a) параграфа 3 держави-члени повинні вимагати, щоб загальний оборот фінансової діяльності не перевищував порогове значення, що повинне бути достатньо низьким. Порогове значення повинно встановлюватися на національному рівні, залежно від типу фінансової діяльності.

5. Для цілей пункту (b) параграфа 3 держави-члени повинні застосовувати максимальне порогове значення для одного клієнта і для однієї операції незалежно від того, чи операція здійснюється як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними. Максимальне порогове значення повинно встановлюватися на національному рівні, залежно від типу фінансової діяльності. Порогове значення повинно бути достатньо низьким для того, щоб забезпечити непрактичність та неефективність зазначених типів операцій як методу відмивання грошей або фінансування тероризму, і не повинно перевищувати 1000 євро.

6. Для цілей пункту (c) параграфа 3 держави-члени повинні вимагати, щоб оборот фінансової діяльності не перевищував 5% загального обороту відповідної фізичної або юридичної особи.

7. Під час оцінювання ризику відмивання грошей або фінансування тероризму для цілей цієї статті держави-члени повинні звертати особливу увагу на будь-яку фінансову діяльність, щодо якої існує найбільша ймовірність, з огляду на її характер, використання або зловживання з метою відмивання грошей або фінансування тероризму.

8. Рішення, ухвалені державами-членами відповідно до параграфа 3, повинні містити підстави, на яких вони ґрунтуються. Держави-члени можуть ухвалити рішення про відкликання таких рішень у випадках зміни обставин. Вони повинні повідомити Комісію про такі рішення. Комісія повинна повідомити інші держави-члени про такі рішення.

9. Держави-члени повинні здійснювати моніторингову діяльність на основі ризиків або інші відповідні заходи для забезпечення відсутності зловживання звільненням, яке надається рішеннями, ухваленими відповідно до цієї статті.

Стаття 3

Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

(1) «кредитна установа» означає кредитну установу, відповідно до означення в [пункті \(1\)](#) статті 4(1) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 575/2013 ⁽³⁾, з урахуванням її філій, відповідно до означення в [пункті \(17\)](#) статті 4(1) зазначеного Регламенту, розташовану в Союзі, незалежно від того, чи її головний офіс розташовано в Союзі або в третій країні;

(2) «фінансова установа» означає:

(a) підприємство, інше ніж кредитна установа, яка здійснює один або декілька видів діяльності, перелічених у [пунктах \(2\)-\(12\), \(14\) і \(15\)](#) додатка I до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2013/36/ЄС ⁽⁴⁾, включаючи діяльність пунктів обміну валюти;

(b) страхову компанію відповідно до означення в [пункті \(1\)](#) статті 13 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/138/ЄС ⁽⁵⁾, тією мірою, якою вона здійснює діяльність щодо страхування життя, в межах цієї Директиви;

(c) інвестиційну фірму, відповідно до означення в [пункті \(1\)](#) статті 4(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС ⁽⁶⁾;

(d) компанію колективного інвестування, яка здійснює реалізацію своїх часток або акцій;

(e) страхового посередника, відповідно до означення в [пункті \(5\)](#) статті 2 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2002/92/ЄС ⁽⁷⁾, якщо він діє стосовно страхування життя та інших послуг у сфері інвестицій, за винятком пов'язаного страхового посередника відповідно до означення в [пункті \(7\)](#) зазначеної статті;

(f) філії фінансових установ, зазначених у [пунктах \(a\)-\(e\)](#), якщо вони розташовані в Союзі, незалежно від того, чи їхній головний офіс розташований у державі-члені або в третій країні;

(g) постачальники послуг, пов'язаних з крипто-активами;

(3) «власність» означає активи будь-якого виду, фізичні або нефізичні, рухомі або нерухомі, матеріальні або нематеріальні, а також правові документи або інструменти в будь-якій формі, в тому числі електронні або цифрові, що підтверджують право власності на такі активи чи частку в таких активах;

(4) «злочинна діяльність» означає будь-який вид злочинної участі у вчиненні таких серйозних злочинів:

(a) терористичні злочини, злочини, пов'язані з терористичними групами, та злочини, пов'язані з терористичною діяльністю, визначені в розділах II і III Директиви (ЄС) 2017/541 ⁽⁸⁾;

(b) будь-який зі злочинів, зазначених у [статті 3\(1\)\(a\)](#) Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин 1988 року;

(c) діяльність злочинних організацій відповідно до означення в статті 1(1) Рамкового рішення Ради 2008/841/ЮВС ⁽⁹⁾;

(d) шахрайство, яке впливає на фінансові інтереси Союзу, коли воно є принаймні тяжким, відповідно до означення в [статті 1\(1\)](#) і [статті 2\(1\)](#) Конвенції про захист фінансових інтересів Європейських Співтовариств ⁽¹⁰⁾;

(е) корупція;

(f) усі правопорушення, включаючи податкові злочини щодо прямих і непрямих податків, які відповідно до національного права держав-членів караються позбавленням волі або триманням у спеціальних установах з максимальним строком понад один рік, або, стосовно тих держав, які мають мінімальний поріг для правопорушень у своїй правовій системі, усі правопорушення, які караються позбавленням волі або триманням у спеціальних установах з мінімальним строком від шести місяців;

(5) «саморегулівний орган» означає орган, який репрезентує представників професії і відіграє певну роль у їхньому регулюванні, виконанні певних функцій нагляду або моніторингу та забезпеченні виконання правил, які їх стосуються;

(6) «бенефіціарний власник» означає будь-яку фізичну особу (осіб), яка є кінцевим власником або контролером клієнта та/або фізичної особи (осіб), від імені якої здійснюється операція або діяльність, і включає принаймні:

(a) у випадку корпоративних юридичних осіб:

(i) фізичну особу (осіб), якій належить кінцеве право власності на юридичну особу або яка здійснює контроль за юридичною особою шляхом прямого або опосередкованого володіння на праві власності достатнім відсотком акцій, прав голосу або частки в капіталі цієї юридичної особи, включаючи цінні папери на пред'явника, або шляхом контролю за допомогою інших засобів, відмінних від компанії, зареєстрованої на регульованому ринку, що підпадає під вимоги щодо розкриття інформації згідно з правом Союзу або еквівалентними міжнародними стандартами, які забезпечують належну прозорість інформації про власників.

Якщо фізична особа володіє пакетом акцій у розмірі 25% плюс одна акція або часткою в розмірі більше 25% в капіталі клієнта, це є показником прямого володіння на праві власності. Якщо корпоративна юридична особа, що перебуває під контролем фізичної особи (осіб), або кілька корпоративних юридичних осіб, що перебувають під контролем тієї самої фізичної особи (осіб), володіють пакетом акцій у розмірі 25% плюс одна акція або часткою в розмірі більше 25% в капіталі клієнта, це є показником опосередкованого володіння на праві власності. Це не обмежує право держав-членів визначити менший відсоток як показник володіння на праві власності або контролю. Контроль за допомогою інших засобів може бути визначений, між іншим, відповідно до критеріїв у статті 22(1)-(5) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС ⁽¹¹⁾;

(ii) фізичну особу (осіб), яка обіймає вищу керівну посаду, якщо після вичерпання всіх можливих засобів і за умови відсутності підстав для підозри жодна особа відповідно до пункту (i) не ідентифікована, або якщо існує будь-який сумнів щодо того, що ідентифікована особа (особи) є бенефіціарним власником (власниками); зобов'язані особи повинні вести облік дій, вчинених для ідентифікації бенефіціарних власників відповідно до пункту (i) та цього пункту;

(b) у випадку трастів, усі такі особи:

(i) засновник(и);

(ii) довірчий власник(и);

(iii) піклувальник(и), за наявності;

(iv) бенефіціари або, якщо осіб, що отримують вигоду від правового утворення або юридичної особи ще не встановлено, група осіб, в чій інтересах передусім створено або функціонує таке правове утворення або юридична особа;

- (v) будь-яка інша фізична особа, яка здійснює кінцевий контроль над трастом шляхом прямого або опосередкованого володіння на праві власності або в інший спосіб;
- (с) у випадку таких юридичних осіб як фонди та правових утворень, подібних до трастів, фізична особа(и), що виконує функції, еквівалентні або схожі до тих, що зазначені в пункті (b);
- (7) «надавач послуг трастів або компаній» означає будь-яку особу, яка в рамках своєї господарської діяльності надає будь-яку з таких послуг третім особам:
- (a) створення компаній або інших юридичних осіб;
 - (b) діяльність або організація діяльності іншої особи на посаді директора або секретаря компанії, партнера товариства або на подібній посаді стосовно інших юридичних осіб;
 - (с) надання зареєстрованого офісу, бізнес-адреси, адреси для кореспонденції або адміністративної адреси чи подібних послуг для компанії, партнерства або будь-якої іншої юридичної особи або правового утворення;
 - (d) діяльність довірчого власника експрес трасту чи подібного правового утворення або організація такої діяльності іншої особи;
 - (е) діяльність або організація діяльності іншої особи як номінального акціонера в інтересах іншої особи, іншої ніж компанія, зареєстрована на регульованому ринку, до якої застосовуються вимоги щодо розкриття інформації відповідно до права Союзу, або еквівалентні міжнародні стандарти;
- (8) «кореспондентські відносини» означає:
- (a) надання банківських послуг одним банком як кореспондентом іншому банку як респонденту, включаючи надання поточного або іншого пасивного рахунку й пов'язані послуги, такі як управління готівкою, міжнародні перекази коштів, чековий кліринг, виплати за рахунками та послуги обміну валют;
 - (b) відносини між кредитними і фінансовими установи, включаючи випадки, коли схожі послуги надаються установою-кореспондентом установі-респонденту, та включаючи відносини, що встановлюються для здійснення операцій із цінними паперами або переказу коштів **або відносини, що встановлюються для операцій з крипто-активами чи переказів крипто-активів;**
- (9) «політично значуща особа» означає фізичну особу, якій довірені або були довірені визначені публічні функції, і включає таких осіб:
- (a) голів держави, голів уряду, міністрів, їхніх заступників або помічників;
 - (b) членів парламенту або схожих законодавчих органів;
 - (с) членів керівних органів політичних партій;
 - (d) членів верховних судів, конституційних судів або інших судових органів високого рівня, рішення яких не є предметом подальшого оскарження, окрім виняткових випадків;
 - (е) членів аудиторських палат і рад центральних банків;
 - (f) послів, повірених у справах та офіцерів високого рангу у збройних силах;
 - (g) членів адміністративних, керівних або наглядових органів державних підприємств;
 - (h) директорів, заступників директорів і членів рад або осіб, які виконують еквівалентні функції у міжнародних організаціях.

Жодну з публічних функцій, зазначених у пунктах (а)-(h) не слід розуміти як таку, що охоплює посадових осіб середньої або нижчої ланки;

(10) «члени сім'ї» включають:

(а) чоловіка або дружину політично значущої особи або осіб, які прирівнюються до них;

(b) дітей політично значущої особи та їхніх чоловіків або дружин або осіб, які прирівнюються до них;

(с) батьків політично значущої особи;

(11) «особи, відомі як тісно пов'язані» означають:

(а) фізичних осіб, щодо яких відомо, що вони є бенефіціарними власниками юридичних осіб або правових утворень спільно з політично значущою особою або перебувають у будь-яких інших тісних ділових відносинах з політично значущою особою;

(b) фізичні особи, що є одноосібними бенефіціарними власниками юридичної особи або правового утворення, що, як відомо, створені де-факто для отримання вигоди політично значущою особою.

(12) «вище керівництво» означає службовця або працівника з достатнім знанням схильності установи до ризику відмивання грошей або фінансування тероризму й рівнем повноважень, достатнім для ухвалення рішень, які впливають на схильність установи до ризику, який не обов'язково у кожному випадку повинен бути членом ради директорів;

(13) «ділові відносини» означає ділові, професійні або комерційні відносини, які пов'язані з професійною діяльністю зобов'язаної особи та які, як очікується на момент установлення контакту, матимуть певну тривалість;

(14) «послуги у сфері грального бізнесу» означає послуги, які включають прийняття грошових ставок в азартних іграх, включаючи ігри, які мають елемент навичок, такі як лотереї, ігри у казино, покер й укладення парі, і відбуваються за певною фізичною адресою або дистанційно, за допомогою електронних засобів або будь-яких інших технологій для полегшення комунікацій, і на індивідуальний запит одержувача послуг;

(15) «група» означає групу компаній, що складається з материнської компанії, її дочірніх компаній та суб'єктів, у яких материнська компанія або її дочірні компанії володіють часткою, а також компаній, пов'язаних одна з одною відносинами у розумінні статті 22 Директиви 2013/34/ЄС;

(16) «електронні гроші» означає електронні гроші відповідно до [пункту \(2\)](#) статті 2 Директиви 2009/110/ЄС, але за винятком грошової вартості відповідно до [статті 1\(4\)](#) і [\(5\)](#) зазначеної Директиви;

(17) «банк-оболонка» означає кредитну або фінансову установу, або установу, яка здійснює діяльність, еквівалентну діяльності, що здійснюється кредитними та фінансовими установами, яка створена в юрисдикції, де вона не має фізичної присутності, у тому числі реального центру прийняття рішень та управління, і яка не є афілійованою з регульованою фінансовою групою;

(18) «крипто-актив» означає крипто-актив, як визначено в статті 3(1), пункті (5), Регламенту (ЄС) 2023/1114 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹²⁾, за винятком тих, що підпадають під категорії, перелічених в статті 2(2), (3) та (4) цього Регламенту, або інакше кваліфікуються як кошти;

(19) «постачальник послуг, пов'язаних з крипто-активами» означає постачальника послуг, пов'язаного з крипто-активами, як визначено в статті 3(1), пункті (15) Регламенту (ЄС) 2023/1114,

який надає одну або більше послуг, пов'язаних з крипто-активами, як визначено в статті 3(1), пункті (16) цього Регламенту, за винятком надання консультацій щодо крипто-активів, як зазначено в статті 3(1), пункті (16)(h) цього Регламенту;

(20) «самокерована адреса» означає самокеровану адресу, як визначено в статті 3, пункті (20) Регламенту (ЄС) 2023/1113 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹³⁾.

Стаття 4

1. Держава-член повинна, відповідно до ризик-орієнтованого підходу, забезпечити, щоб сфера дії цієї Директиви поширювалася в цілому або частково на фахівців і категорії компаній, інших ніж зобов'язані особи, зазначені в статті 2(1), які займаються діяльністю, що найбільш імовірно може використовуватися для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму.

2. У випадках, коли держава-член поширює сферу дії цієї Директиви на професії або категорії компаній, інших ніж зазначені в статті 2(1), вона повинна повідомити про це Комісію.

Стаття 5

Держави-члени можуть в рамках права Союзу ухвалювати більш суворі положення або зберігати чинність більш суворих положень у сфері, охопленій цією Директивою, для запобігання відмиванню грошей або фінансуванню тероризму.

СЕКЦІЯ 2

Оцінювання ризику

Стаття 6

1. Комісія повинна провести оцінювання ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, які впливають на внутрішній ринок і стосуються транскордонної діяльності.

З цією метою Комісія повинна до 26 червня 2017 року скласти звіт, що виявляє, аналізує та оцінює такі ризики на рівні Союзу. Після цього Комісія повинна оновлювати такий звіт кожні два роки або за потреби частіше.

2. Звіт, зазначений у параграфі 1, повинен охоплювати принаймні таке:

(а) сфери внутрішнього ринку, які зазнають найбільшого ризику;

(б) ризики, пов'язані з кожним відповідним сектором, включаючи, у відповідних випадках, прогнози оцінки обсягів відмивання грошей, надані Євростатом для кожного з таких секторів;

(с) найбільш широко розповсюджені засоби, які застосовуються злочинцями для відмивання незаконних доходів, включаючи, за наявності, ті, які, зокрема, застосовуються у операціях між державами-членами і третіми країнами, незалежно від визначення третьої країни як країни з високим ризиком відповідно до статті 9(2).

3. Комісія повинна забезпечити державам-членам і зобов'язаним особам доступ до звіту, зазначеного в параграфі 1, щоб допомогти їм у визначенні, розумінні, управлінні та пом'якшенні ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, а також щоб надати змогу іншим стейкхолдерам, включаючи національні законодавчі органи, Європейський Парламент, європейський наглядовий орган (Європейський орган банківського нагляду), створений відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 ⁽¹²⁾ (ЕВА), і представникам підрозділів фінансової розвідки ЄС краще розуміти такі ризики. Звіт повинен оприлюднюватися найпізніше через шість місяців після надання доступу до нього державам-членам, окрім елементів звіту, які містять секретну інформацію.

4. Комісія повинна надавати державам-членам рекомендації щодо заходів, які є прийнятними для роботи з визначеними ризиками. У випадку, якщо держави-члени вирішать не застосовувати будь-яку з рекомендацій у своїх національних режимах боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, вони повинні повідомити про це Комісію і надати обґрунтування такого рішення.

5. До 26 грудня 2016 року європейські наглядові органи, за допомогою спільного комітету, повинні надати висновок стосовно ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, які впливають на фінансовий сектор Союзу («спільний висновок»). Після цього ЕВА повинна надавати висновок кожні два роки.

6. Під час оцінювання, зазначеного в параграфі 1, Комісія повинна організувати роботу на рівні Союзу, брати до уваги спільні висновки, зазначені в параграфі 5, і залучати експертів з держав-членів у сфері боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, представників підрозділів фінансової розвідки та інших органів Союзу, у відповідних випадках. Комісія повинна надати державам-членам і зобов'язаним особам доступ до спільних висновків для того, щоб допомогти їм визначити ризик відмивання грошей і фінансування тероризму, управляти ним та пом'якшувати його.

7. Кожні два роки або за потреби частіше Комісія повинна надавати звіт Європейському Парламенту і Раді про висновки, які є результатом регулярного оцінювання ризиків, та заходи, яких було вжито на основі зазначених висновків.

Стаття 7

1. Кожна держава-член повинна вживати відповідних заходів для ідентифікації, оцінювання, розуміння та пом'якшення ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, які впливають на неї, а також будь-яких проблем у сфері захисту даних. Вона повинна підтримувати актуальність такого оцінювання ризику.

2. Кожна держава-член повинна призначити орган або створити механізм координації національних заходів реагування на ризики, зазначені у параграфі 1. Характер цього органу або опис механізму повинні бути повідомлені Комісії, ЕВА та іншим державам-членам.

3. Під час проведення оцінювання ризику, зазначеного в параграфі 1 цієї статті, держави-члени повинні використовувати висновки звіту, зазначеного у [статті 6\(1\)](#).

4. Стосовно оцінювання ризику, зазначеного в параграфі 1, кожна держава-член повинна:

(a) використовувати його для вдосконалення свого режиму боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму шляхом визначення будь-яких сфер, в яких зобов'язані особи повинні вживати посилені заходи, та, у відповідних випадках, шляхом визначення заходів, що повинні бути вжиті;

(b) визначати, у відповідних випадках, сектори або галузі з нижчим або вищим ризиком відмивання грошей і фінансування тероризму;

(c) використовувати його для допомоги у розподілі і пріоритизації ресурсів для боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;

(d) використовувати його для забезпечення створення належних правил для кожного сектору або галузі, відповідно до ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму;

(e) забезпечувати швидкий доступ зобов'язаних осіб до належної інформації для полегшення здійснення ними оцінювання ризику відмивання грошей або фінансування тероризму;

(f) звітувати про інституційну структуру і широко визначені процедури свого режиму боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи, між іншим, підрозділи фінансової розвідки, податкові органи та прокурорів, а також виділені людські та фінансові ресурси тією мірою, якою ця інформація є доступною;

(g) звітувати про національні зусилля та ресурси (робоча сила і бюджет), виділені для боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму.

5. Держави-члени повинні надавати Комісії, ЕВА та іншим державам-членам доступ до своїх результатів оцінювання ризиків, включаючи їх оновлення. Інші держави-члени можуть за потреби надавати додаткову інформацію, у відповідних випадках, державі-члену, що здійснює оцінювання ризику. Стислий виклад оцінювання повинен бути загальнодоступним. Цей виклад не повинен містити секретну інформацію.

Стаття 8

1. Держави-члени повинні забезпечити вжиття зобов'язаними особами належних заходів для виявлення та оцінювання ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму з огляду на фактори ризику, включаючи ті, які стосуються їхніх клієнтів, країн або географічних територій, продуктів, послуг, операцій або каналів постачання. Ці заходи повинні бути пропорційними характеру і розміру зобов'язаних осіб.

2. Оцінювання ризику, зазначене в параграфі 1, повинно документуватися, зберігатися в актуальному вигляді, і доступ до нього повинен надаватися відповідним компетентним органам і саморегульованим органам. Компетентні органи можуть вирішити, що окреме задокументоване оцінювання ризику не вимагається, якщо конкретні ризики, пов'язані зі секторами, є визначеними і зрозумілими.

3. Держави-члени повинні забезпечити наявність у зобов'язаних осіб політик, засобів контролю і процедур, спрямованих на пом'якшення та ефективне управління ризиками відмивання грошей і фінансування тероризму, визначеними на рівні Союзу, держави-члена і зобов'язаної особи. Зазначені політики, засоби контролю і процедури повинні бути пропорційними характеру і розміру зобов'язаних осіб.

4. Політики, засоби контролю і процедури, зазначені у параграфі 3, повинні включати:

(a) розробку внутрішніх політик, засобів контролю та процедур, включаючи зразкові практики управління ризиками, належну перевірку клієнтів, звітування, облік, внутрішній контроль, управління відповідністю, у тому числі, за потреби, з огляду на розмір і характер бізнесу, призначення відповідальної особи з відповідності на управлінському рівні, а також перевірку працівників;

(b) у відповідних випадках, з огляду на розмір і характер бізнесу, незалежну функцію аудиту для перевірки внутрішніх політик, засобів контролю і процедур, зазначених у пункті (a).

Держави-члени повинні у відповідних випадках вимагати від вищого керівництва зобов'язаних осіб отримання схвалення щодо політик, засобів контролю і процедур, які вони впроваджують, здійснення моніторингу й вдосконалення вжитих заходів.

СЕКЦІЯ 3

Політика щодо третіх країн

Стаття 9

1. Юрисдикції третіх країн, які мають стратегічні недоліки в їхніх національних режимах боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, які становлять значні загрози

фінансовій системі Союзу («треті країни з високим ступенем ризику»), повинні визначатися з метою захисту належного функціонування внутрішнього ринку.

2. Комісію уповноважено ухвалювати делеговані акти відповідно до **статті 64** з метою визначення третіх країн з високим ступенем ризику, враховуючи стратегічні недоліки, зокрема, у таких сферах:

(а) юридичні та інституційні рамки боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму третьої країни, зокрема:

(і) криміналізація відмивання грошей і фінансування тероризму;

(іі) заходи, пов'язані з належною перевіркою клієнтів;

(ііі) вимоги стосовно обліку;

(іv) вимоги щодо повідомлення про підозрілі операції;

(v) наявність у компетентних органів точної та своєчасної інформації про бенефіціарних власників юридичних осіб та правових утворень;

(б) повноваження і процедури компетентних органів третьої країни для цілей боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи належно дієві, пропорційні і стримувальні санкції, а також практику третьої країни щодо співпраці та обміну інформацією з компетентними органами держав-членів;

(с) ефективність системи боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму третьої країни щодо реагування на ризики відмивання грошей і фінансування тероризму.

3. Делеговані акти, зазначені у параграфі 2, повинні бути ухвалені протягом місяця після визначення стратегічних недоліків, зазначених у даному параграфі.

4. Під час складання делегованих актів, зазначених у параграфі 2, Комісія повинна брати до уваги відповідні обчислення, оцінки або звіти, підготовлені міжнародними організаціями та суб'єктами нормотворчості, які мають компетенції у сфері запобігання відмиванню грошей і боротьби з фінансуванням тероризму.

ГЛАВА II НАЛЕЖНА ПЕРЕВІРКА КЛІЄНТІВ

СЕКЦІЯ 1 Загальні положення

Стаття 10

1. Держави-члени повинні заборонити їхнім кредитним і фінансовим установам утримувати анонімні рахунки, анонімні чекові книжки або анонімні депозитні сейфи. Держави-члени повинні в будь-якому разі вимагати, щоб щодо власників і бенефіціарів наявних анонімних рахунків, анонімних чекових книжок або анонімних депозитних сейфів були вжиті заходи з належної перевірки клієнтів не пізніше 10 січня 2019 року, але в будь-якому разі до будь-якого використання таких рахунків, чекових книжок або депозитних сейфів.

2. Держави-члени повинні вживати заходи для запобігання зловживанню акціями на пред'явника та варантами на акції на пред'явника.

Стаття 11

Держави-члени повинні забезпечити вживання зобов'язаними особами заходів з належної перевірки клієнтів за таких обставин:

(a) при встановленні ділових відносин;

(b) при здійсненні одиначної операції:

(i) вартість якої становить 15 000 євро або більше, незалежно від того, чи операція здійснюється як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними; або

(ii) яка становить переказ коштів відповідно до означення в [пункті \(9\)](#) статті 3 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847 ⁽¹³⁾ у розмірі більше 1 000 євро;

(c) у випадку осіб, які здійснюють торгівлю товарами, при проведенні одиначних готівкових операцій в розмірі 10000 євро або більше, незалежно від того, чи операція здійснюється як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними;

(d) стосовно надавачів послуг у сфері грального бізнесу, після отримання виграшу, визначення ставки або в обох цих випадках, при здійсненні операцій на суму 2000 євро або більше, незалежно від того, чи операція проводиться як єдина операція або як декілька операцій, що видаються пов'язаними;

(e) коли існує підозра відмивання грошей або фінансування тероризму, незважаючи на відступ, виключення або порогове значення;

(f) коли існують сумніви щодо достовірності або належності даних, отриманих раніше для ідентифікації клієнта.

Стаття 12

1. Як відступ від [пунктів \(a\), \(b\) і \(c\)](#) першого підпараграфу статті 13(1) і [статті 14](#), та на основі належного оцінювання ризику, що свідчить про низький рівень ризику, держава-член може дозволяти зобов'язаним особам не вживати деяких заходів з належної перевірки клієнтів щодо електронних грошей, якщо виконані всі наведені нижче умови стосовно пом'якшення ризику:

(a) платіжний інструмент не підлягає поповненню або має максимальний місячний ліміт на платіжні операції, який становить 150 євро і може використовуватися лише у зазначеній державі-члені;

(b) максимальна сума, яка зберігається в електронній формі, не перевищує 150 євро;

(c) платіжний інструмент застосовується виключно для придбання товарів або послуг;

(d) платіжний інструмент не може бути фінансований за допомогою анонімних електронних грошей;

(e) емітент здійснює достатній моніторинг операцій або ділових відносин для уможливлення виявлення незвичних або підозрілих операцій.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб дія відступу, передбаченого в параграфі 1 цієї статті, не поширювалася на випадки погашення готівкою або зняття готівкою монетарної вартості електронних грошей, якщо сума погашення перевищує 50 євро, або на випадки дистанційних платіжних операцій, визначених в [пункті \(6\)](#) статті 4 Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 ⁽¹⁴⁾, якщо сума платежу за однією операцією перевищує 50 євро.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб кредитні і фінансові установи, які діють як еквайри, приймали платежі через анонімні передплачені картки, видані в третіх країнах, лише якщо вони відповідають вимогам, еквівалентним вимогам, визначеним у параграфах 1 і 2.

Держави-члени можуть ухвалити рішення не приймати на своїй території платежі, які здійснюються за допомогою анонімних передплачених карток.

Стаття 13

1. Заходи з належної перевірки клієнтів повинні включати:

(a) ідентифікацію клієнта і перевірку його особи на основі документів, даних або інформації, отриманих з надійного та незалежного джерела, включаючи, за наявності, засоби електронної ідентифікації, відповідні довірчі послуги, визначені в Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014 ⁽¹⁵⁾, або будь-який інший безпечний, дистанційний або електронний процес ідентифікації, регульований, визнаний, схвалений або прийнятий відповідними національними органами;

(b) ідентифікацію бенефіціарного власника та вжиття розумних заходів для підтвердження його особи з тим, щоб зобов'язана особа була впевнена, що вона знає бенефіціарного власника, в тому числі юридичні особи, трасти, компанії, фонди та подібні правові утворення, вживаючи обґрунтовані заходи для розуміння структури власності та контролю клієнта. Якщо ідентифікований бенефіціарний власник є посадовою особою, яка обіймає вищу керівну посаду відповідно до статті 3(6)(a)(ii), зобов'язані особи повинні вживати необхідних розумних заходів для перевірки ідентифікаційних даних фізичної особи, яка обіймає вищу керівну посаду, та обліковувати виконані дії та труднощі, що виникають під час процесу перевірки;

(c) оцінювання ділових відносин та, у відповідних випадках, отримання інформації про мету й очікуваний характер ділових відносин;

(d) проведення поточного моніторингу ділових відносин, включаючи ретельне вивчення операцій, здійснюваних в рамках таких відносин, для забезпечення відповідності здійснюваних операцій інформації, відомій зобов'язаній особі про клієнта, напрями діяльності та профіль ризику, включаючи, за потреби, джерела походження коштів, і забезпечення актуальності документів, даних або інформації, що зберігаються.

Уживаючи заходи, зазначені у пунктах (a) і (b) першого підпараграфа, зобов'язані особи повинні також перевіряти наявність повноважень у будь-якої особи, що представляє клієнта, і перевіряти її ідентифікаційні дані.

2. Держави-члени повинні забезпечити застосування зобов'язаними особами кожної з викладених у параграфі 1 вимог щодо належної перевірки клієнтів. Однак зобов'язані особи можуть визначати ступінь таких заходів на основі чутливості до ризику.

3. Держави-члени повинні вимагати врахування зобов'язаними особами під час оцінювання ризику відмивання грошей та фінансування тероризму принаймні параметрів, визначених у додатку I.

4. Держави-члени повинні забезпечити здатність зобов'язаних осіб продемонструвати компетентним або саморегульованим органам належність заходів з огляду на виявлені ризики відмивання грошей і фінансування тероризму.

5. Щодо діяльності зі страхування життя або іншої пов'язаної з інвестиціями страхової діяльності, держави-члени повинні забезпечити, щоб поряд із заходами з належної перевірки клієнтів, що вимагаються стосовно клієнта і бенефіціарного власника, кредитні і фінансові установи вживали такі заходи з перевірки клієнтів щодо бенефіціарів за договорами страхування

життя та іншими пов'язаними з інвестиціями договорами страхування після ідентифікації або визначення бенефіціарів:

(а) у випадку бенефіціарів, ідентифікованих як спеціально визначені особи або правові утворення - фіксування імені особи;

(b) у випадку бенефіціарів, призначених за характеристиками, або за класом, або за допомогою інших засобів, - отримання достатньої інформації щодо таких бенефіціарів для заповнення кредитної або фінансової установи в тому, що вона буде здатна встановити особу бенефіціара на момент виплати.

Стосовно пунктів (а) і (b) першого підпараграфа, перевірка особи бенефіціарів повинна відбуватися на момент здійснення виплати. У випадку повного або часткового відступлення договору страхування життя або договору іншого пов'язаного з інвестиціями страхування на користь третьої особи кредитні та фінансові установи, яким відомо про відступлення, повинні ідентифікувати бенефіціарного власника на момент відступлення на користь фізичної або юридичної особи чи правового утворення, що отримують на свою користь вартість відступленого договору страхування.

6. У випадку бенефіціарів, які є трастами або подібними правовими утвореннями, що мають певні характеристики або віднесені до певного класу, зобов'язана особа повинна отримувати достатню інформацію щодо бенефіціара для того, щоб зобов'язана особа знала, що вона буде здатна встановити особу бенефіціара на момент виплати або здійснення бенефіціаром належних йому прав.

Стаття 14

1. Держави-члени повинні вимагати проведення перевірки особи клієнта та бенефіціарного власника до встановлення ділових відносин або проведення операції. Щоразу при встановленні нових ділових відносин з корпоративною або іншою юридичною особою, трастом або правовим утворенням, що має структуру або функції, подібні до структури або функції трастів («подібне правове утворення»), що підлягають вимогам про реєстрацію інформації про бенефіціарних власників відповідно до [статті 30](#) або [31](#), зобов'язані особи повинні отримувати докази реєстрації або витяг із реєстру.

2. Як відступ від параграфа 1, держави-члени можуть дозволяти проведення перевірки особи клієнта і бенефіціарного власника під час встановлення ділових відносин, якщо це необхідно для того, щоб не переривати звичайне ведення бізнесу, і якщо існує незначний ризик відмивання грошей або фінансування тероризму. У таких ситуаціях зазначені процедури повинні виконуватися настільки швидко, наскільки це є можливим, після початкового контакту.

3. Як відступ від параграфа 1, держави-члени можуть дозволяти відкриття рахунку в кредитній або фінансовій установі, включаючи рахунки, що дозволяють операції з переказними цінними паперами, за умови наявності достатніх гарантій для забезпечення того, що операції не здійснюватимуться клієнтом або від його імені до повної відповідності вимогам щодо належної перевірки клієнтів, встановлених у [пунктах \(а\) та \(b\)](#) першого підпараграфа статті 13(1).

4. Держави-члени повинні вимагати, щоб, якщо зобов'язана особа не здатна відповідати вимогам щодо належної перевірки клієнтів, встановленим у [пункті \(а\),\(b\) або \(c\)](#) першого підпараграфа статті 13(1), вона не проводила операцію через банківський рахунок, не встановлювала ділові відносини або не здійснювала операцію, а також щоб вона припинила ділові відносини і розглянула можливість подання повідомлення про підозрілу операцію до підрозділу фінансової розвідки стосовно клієнта відповідно до [статті 33](#).

Держави-члени не повинні застосовувати перший підпараграф до нотаріусів, інших незалежних правників, аудиторів, зовнішніх бухгалтерів або податкових консультантів, виключно якщо зазначені особи визначають юридичну позицію їхнього клієнта або виконують завдання щодо захисту або представлення інтересів зазначеного клієнта у судовому провадженні або стосовно судового провадження, включаючи надання порад щодо ініціювання або уникнення такого провадження.

5. Держави-члени повинні вимагати вжиття зобов'язаними особами заходів з належної перевірки клієнтів не тільки щодо всіх нових клієнтів, але також і в належний час щодо наявних клієнтів з урахуванням чутливості до ризику, або якщо змінюються відповідні обставини клієнта, або якщо зобов'язана особа має будь-який юридичний обов'язок щодо зв'язку з клієнтом у відповідному календарному році з метою перевірки будь-якої відповідної інформації стосовно бенефіцарного власника (власників), або якщо такий обов'язок виник у зобов'язаної особи відповідно до Директиви Ради [2011/16/ЄС](#) ⁽¹⁶⁾.

СЕКЦІЯ 2

Спрощена належна перевірка клієнтів

Стаття 15

1. Якщо держава-член або зобов'язана особа визначають сфери з нижчим рівнем ризику, така держава-член може дозволити зобов'язаним особам вживати заходи зі спрощеної належної перевірки клієнтів.

2. Перед ужиттям заходів зі спрощеної належної перевірки клієнтів зобов'язані особи повинні встановити, що ділові відносини або операція характеризуються нижчим рівнем ризику.

3. Держави-члени повинні забезпечити здійснення зобов'язаними особами достатнього моніторингу операцій та ділових відносин з метою уможливлення виявлення незвичних або підозрілих операцій.

Стаття 16

Під час оцінювання ризику відмивання грошей або фінансування тероризму, пов'язаних з типами клієнтів, географічними зонами, певними продуктами, послугами, операціями або каналами постачання, держави-члени та зобов'язані особи повинні брати до уваги принаймні фактори ситуацій з потенційно нижчим ризиком, визначені в додатку II.

Стаття 17

До 26 червня 2017 року європейські наглядові органи повинні видати настанови компетентним органам та кредитним і фінансовим установам відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 про фактори ризику, що повинні враховуватись, і заходи, що повинні вживатись у ситуаціях, у яких доцільне вжиття заходів зі спрощеної належної перевірки клієнтів. З 1 січня 2020 року ЕВА, у відповідних випадках, видає такі настанови. Особлива увага повинна приділятися характеру і розміру бізнесу та, у відповідних випадках і пропорційно, повинні визначатися конкретні заходи.

СЕКЦІЯ 3

Посилена належна перевірка клієнтів

Стаття 18

1. У випадках, зазначених у [статтях 18а-24](#), а також інших випадках існування вищого рівня ризику, що визначені державами-членами або зобов'язаними особами, держави-члени повинні

вимагати від зобов'язаних осіб ужиття заходів з посиленої належної перевірки клієнтів для належного управління цими ризиками та їхнього пом'якшення.

Заходи з посиленої належної перевірки клієнтів не повинні вживатися автоматично щодо філій зобов'язаних осіб або їхніх дочірніх компаній з контрольним пакетом акцій, що мають осідок у Союзі, які розташовані у третіх країнах з високим ступенем ризику, якщо ці філії або дочірні компанії з контрольним пакетом акцій повністю дотримуються групових політик і процедур відповідно до статті 45. Держави-члени повинні забезпечити застосування зобов'язаними особами ризик-орієнтованого підходу до зазначених випадків.

2. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб перевіряти, наскільки це є практично можливим, контекст і мету всіх операцій, які відповідають принаймні одній з таких умов:

- (i) вони є складними операціями;
- (ii) вони є незвично великими операціями;
- (iii) вони проведені у незвичний спосіб;
- (iv) вони не мають очевидної економічної або законної мети.

Зокрема, зобов'язані особи повинні підвищити рівень і характер моніторингу ділових відносин, щоб визначати, чи такі операції або діяльність видаються підозрілими.

3. Під час оцінювання ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму держави-члени і зобов'язані особи повинні враховувати принаймні фактори ситуацій з потенційно вищим ризиком, визначені у додатку III.

4. До 26 червня 2017 року європейські наглядові органи повинні видати настанови компетентним органам та кредитним і фінансовим установам відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 про фактори ризику, що повинні враховуватись, і заходи, що повинні вживатись у ситуаціях, що в них доцільне вжиття заходів з посиленої належної перевірки клієнтів. З 1 січня 2020 року ЕВА, у відповідних випадках, видає такі настанови. Особлива увага повинна приділятися характеру і розміру бізнесу та, у відповідних випадках і пропорційно, повинні визначатися конкретні заходи.

5. До 30 грудня 2024 року, Європейська Бізнес Асоціація має видати керівні принципи щодо змінних ризику та факторів ризику, які мають враховуватися постачальниками послуг, пов'язаних з крипто-активами при встановленні ділових відносин або здійсненні операцій з крипто-активами.

6. Європейська Бізнес Асоціація повинна роз'яснити, зокрема, яким чином постачальники послуг, пов'язаних з крипто-активами повинні враховувати фактори ризику, перелічені в Додатку III, у тому числі при здійсненні операцій з фізичними та юридичними особами, на яких не поширюється дія цієї Директиви. З цією метою, Європейська Бізнес Асоціація повинна приділяти особливу увагу продуктам, операціям і технологіям, які можуть сприяти анонімності, таким як приватні гаманці, міксери або тумблери.

У разі виявлення ситуацій підвищеного ризику, керівні принципи, зазначені в пункті 5, повинні включати посилені заходи належної перевірки, відносно яких зобов'язані суб'єкти повинні розглянути можливість їх застосування для зменшення таких ризиків, у тому числі прийняття відповідних процедур для виявлення походження або призначення крипто-активів.

1. Стосовно ділових відносин або операцій, що в них беруть участь треті країни з високим ступенем ризику, визначені відповідно до [статті 9\(2\)](#), держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб ужиття таких заходів з посиленої належної перевірки клієнтів:

- (a) отримання додаткової інформації про клієнта та бенефіціарного власника (власників);
- (b) отримання додаткової інформації про очікуваний характер ділових відносин;
- (c) отримання інформації про джерело походження коштів і статків клієнта та бенефіціарного власника (власників);
- (d) отримання інформації про причини запланованих або здійснених операцій;
- (e) отримання дозволу вищого керівництва на встановлення або продовження ділових відносин;
- (f) здійснення поглибленого моніторингу ділових відносин шляхом підвищення кількості й частоти застосування засобів контролю, а також обрання моделей операцій, що потребують додаткової перевірки.

Держави-члени можуть вимагати від зобов'язаних осіб забезпечити, у відповідних випадках, щоб перший платіж здійснювався через рахунок, відкритий на ім'я клієнта в кредитній установі, де діють стандарти належної перевірки клієнтів, що є не нижчими за стандарти, викладені в цій Директиві.

2. На додаток до заходів, зазначених у параграфі 1, й відповідно до міжнародно-правових зобов'язань Союзу, держави-члени повинні вимагати застосування зобов'язаними особами, у відповідних випадках, одного або декількох пом'якшувальних заходів до фізичних і юридичних осіб, які здійснюють операції за участю третіх країн із високим ступенем ризику, визначених відповідно до [статті 9\(2\)](#). Такі заходи повинні складатися з одного або декількох таких елементів:

- (a) застосування додаткових елементів посиленої належної перевірки;
- (b) запровадження відповідних посиленних механізмів повідомлення або систематичного повідомлення про фінансові операції;
- (c) обмеження ділових відносин або операцій з фізичними або юридичними особами з третіх країн, визначених як країни з високим ступенем ризику відповідно до [статті 9\(2\)](#).

3. На додаток до заходів, зазначених у параграфі 1, держави-члени повинні, у відповідних випадках, застосовувати один або декілька таких заходів щодо держав з високим ступенем ризику, визначених відповідно до статті 9(2), згідно з міжнародно-правовими зобов'язаннями Союзу:

- (a) відмова у створенні дочірніх компаній, філій або представництв зобов'язаних осіб з відповідної країни, або інше з огляду на те, що відповідна зобов'язана особа походить з держави, яка не має належних режимів боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;
- (b) заборона створення дочірніх підприємств, філій або представництв зобов'язаних осіб у відповідній країні або іншим чином з огляду на те, що відповідна філія або представництво може бути у державі, яка не має належних режимів боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;
- (c) вимога посиленого нагляду або посиленних вимог до зовнішнього аудиту для філій і дочірніх компаній зобов'язаних осіб, розташованих у відповідній країні;

(d) вимога щодо посилення вимог для зовнішнього аудиту для фінансових груп стосовно будь-якої з їхніх філій та дочірніх компаній, розташованих у відповідній країні;

(9) вимога до кредитних та фінансових установ щодо здійснення перегляду і зміни або, за потреби, припинення кореспондентських відносин з установами-респондентами у відповідній країні.

4. Під час прийняття або застосування заходів, визначених у параграфах 2 і 3, держави-члени повинні враховувати, у відповідному випадку, відповідні обчислення, оцінки або звіти, підготовлені міжнародними організаціями та суб'єктами нормотворчості з компетенціями у сфері запобігання відмиванню грошей і боротьби з фінансуванням тероризму щодо ризиків, які походять з окремих третіх країн.

5. Держави-члени повинні повідомити Комісію перед введенням в дію або застосуванням заходів, зазначених у параграфах 2 і 3.

Стаття 19

Стосовно транскордонних кореспондентських відносин, що включають здійснення платежів на користь установи-респондента з третьої країни, держави-члени повинні, на додаток до заходів з належної перевірки клієнтів, встановлених у статті 13, вимагати від своїх кредитних і фінансових установ ужиття таких заходів під час встановлення ділових відносин:

(a) збирання достатньої інформації про установу-респондента для забезпечення повного розуміння характеру діяльності респондента та визначення репутації установи і якості нагляду на основі загальнодоступної інформації;

(b) оцінювання засобів контролю установи-респондента стосовно боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;

(c) отримання дозволу вищого керівництва до встановлення нових кореспондентських відносин;

(d) документування відповідних обов'язків кожної установи;

(e) стосовно рахунків, використовуваних для платежів, упевнитися в тому, що установка-респондент перевірила ідентифікаційні дані клієнтів, які мають безпосередній доступ до рахунків установи-кореспондента, і провела належну перевірку таких клієнтів, а також що вона здатна надати установі-кореспонденту на її вимогу відповідні дані щодо перевірки клієнтів.

Стаття 19а

1. Держави-члени повинні вимагати від постачальників послуг, пов'язаних з крипто-активами виявляти та оцінювати ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, пов'язані з переказами крипто-активів, спрямовані на або, які здійснюються із самокерованої адреси. З цією метою, постачальники послуг, пов'язані з крипто-активами повинні мати внутрішні політики, процедури та засоби контролю. Держави-члени повинні вимагати від постачальників послуг, пов'язаних з крипто-активами застосовувати заходи зі зниження ризиків, співмірні з виявленими ризиками. Ці заходи повинні включати один або декілька з наступних заходів:

(a) вжиття ризик-орієнтованих заходів для ідентифікації та перевірки особи відправника або отримувача переказу, здійсненого на самокеровану адресу або з неї, або бенефіціарного власника такого відправника або отримувача, в тому числі шляхом покладання на третіх сторін;

(b) вимога надати додаткову інформацію про походження та призначення крипто-активів, що переказуються;

(с) проведення посиленого поточного моніторингу цих транзакцій;

(d) вжиття будь-яких інших заходів для зменшення та управління ризиками відмивання коштів та фінансування тероризму, а також ризиками невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій та цільових фінансових санкцій, пов'язаних з фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення.

2. До 30 грудня 2024 року, Європейська Бізнес Асоціація має видати керівні принципи для конкретизації заходів, зазначених у цій статті, включаючи критерії та засоби для ідентифікації та перевірки особи відправника або отримувача переказу, здійсненого на самокеровану адресу або з неї, зокрема, шляхом покладання на третіх осіб, з урахуванням останніх технологічних розробок.

Стаття 19b

1. Шляхом відступу від статті 19, що стосується транскордонних кореспондентських відносин, пов'язаних з наданням послуг з крипто-активів, як визначено в пункті (16) статті 3(1) Регламенту (ЄС) 2023/1114, за винятком підпункту (h) цього пункту, із суб'єктом-респондентом, яка не заснована в Союзі та надає аналогічні послуги, включаючи перекази крипто-активів, держави-члени повинні, на додаток до заходів належної перевірки клієнтів, викладених у статті 13 цієї Директиви, вимагати від постачальників послуг, пов'язаних з крипто-активами при встановленні ділових відносин з такою установою:

(a) визначати, чи має суб'єкт-респондент ліцензію або реєстрацію;

(b) збирати достатню інформацію про суб'єкта-респондента, щоб повністю зрозуміти характер її діяльності та визначити на основі загальнодоступної інформації репутацію суб'єкта та якість нагляду;

(с) оцінювати систему контролю у сфері ПВК/ФТ суб'єкта-респондента;

(d) отримувати схвалення вищого керівництва перед встановленням нових кореспондентських відносин;

(e) документувати відповідні обов'язки кожної сторони кореспондентських відносин;

(f) стосовно платіжних рахунків крипто-активів, переконатися, що суб'єкт-респондент перевіряв особу клієнтів, які мають прямий доступ до рахунків суб'єкта-кореспондента, здійснив постійну належну перевірку клієнтів, і що він може надати відповідні дані про належну перевірку клієнтів суб'єкту-кореспонденту за запитом.

Якщо постачальники послуг, пов'язаних з крипто-активами вирішують припинити кореспондентські відносини з причин, пов'язаних з політикою протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму, вони повинні задокументувати та зафіксувати своє рішення.

Постачальники послуг, пов'язаних з крипто-активами повинні регулярно оновлювати інформацію про належну перевірку кореспондентських відносин або коли виникають нові ризики щодо суб'єкта-респондента.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб постачальники послуг, пов'язаних з крипто-активами брали до уваги інформацію, зазначену в пункті 1, з метою визначення, на основі оцінки ризиків, відповідних заходів, які необхідно вжити для зменшення ризиків, пов'язаних з суб'єктом-респондентом.

3. До 30 червня 2024 року, Європейська Банківська Асоціація повинна видати керівні принципи для визначення критеріїв та елементів, які постачальники послуг, пов'язаних з крипто-активами повинні враховувати при проведенні оцінки, зазначеної в пункті 1, та заходів

щодо зниження ризиків, зазначених у пункті 2, включаючи мінімальні заходи, які повинні вживати постачальники послуг, пов'язаних з крипто-активами, якщо суб'єкт-респондент не зареєстрований або не має ліцензії.

Стаття 20

Стосовно операцій або ділових відносин з політично значущими особами держави-члени повинні, на додаток до викладених у статті 13 заходів з належної перевірки клієнтів, вимагати від зобов'язаних осіб:

(а) мати належні системи управління ризиками, включаючи ризик-орієнтовані процедури, для визначення того, чи клієнт або бенефіціарний власник клієнта є політично значущою особою;

(b) вживати такі заходи у випадках ділових відносин з політично значущими особами:

(i) отримувати дозвіл вищого керівництва на встановлення або продовження ділових відносин із такими особами;

(ii) вживати достатні заходи для визначення джерела походження статків і джерела походження коштів, що використовуються в ділових відносинах або операціях із такими особами;

(iii) здійснювати поглиблений поточний моніторинг таких ділових відносин.

Стаття 20а

1. Кожна держава-член повинна видати і забезпечувати актуальність списку, який вказує на точні функції, які, відповідно до національного права, підзаконних актів та адміністративних норм, є визначними публічними функціями для цілей пункту (9) статті 3. Держава-член повинна надіслати кожній міжнародній організації, акредитованій на її території, запит щодо створення і забезпечення актуальності списку визначних публічних функцій у цій міжнародній організації для цілей пункту (9) статті 3. Зазначені списки повинні бути надіслані Комісії і можуть бути оприлюднені.

2. Комісія повинна створити список усіх чітко визначених функцій, які належать до визначних публічних функцій на рівні установ та органів Союзу. Список повинен також включати будь-яку функцію, що може бути довірена представникам третіх країн і міжнародних органів, акредитованих на рівні Союзу.

3. Комісія повинна створити на основі списків, зазначених у параграфах 1 і 2 цієї статті, єдиний список усіх визначних публічних функцій для цілей пункту (9) статті 3. Цей єдиний список повинен бути загальнодоступним.

4. Функції, включені до списку, зазначеного у параграфі 3 цієї статті, повинні виконуватися відповідно до умов, встановлених у статті 41(2).

Стаття 21

Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб вжиття розумних заходів для визначення того, чи бенефіціари за договором страхування життя або за договором іншої пов'язаної з інвестиціями страхової діяльності та/або, якщо необхідно, бенефіціарний власник бенефіціара є політично значущими особами. Зазначені заходи повинні вживатися не пізніше моменту виплати або повного чи часткового відступлення договору страхування. У разі виявлення вищих ризиків держави-члени повинні, на додаток до викладених у статті 13 заходів з належної перевірки клієнтів, вимагати від зобов'язаних осіб:

(a) інформувати вище керівництво перед виплатою страхових сум за договором страхування;

(b) проводити посилене ретельне вивчення ділових відносин із страхувальником в цілому.

Стаття 22

Якщо політично значуща особа більше не виконує визначну публічну функцію в державі-члені або третій країні або визначну публічну функцію в міжнародній організації, зобов'язані особи повинні принаймні протягом 12 місяців враховувати тривалий ризик, що його являє собою така особа, та вживати відповідних та чутливих до ризику заходів, поки ця особа не вважатиметься такою, що більше не є джерелом ризику, притаманного політично значущим особам.

Стаття 23

Зазначені в [статтях 20-21](#) заходи також поширюються на членів сім'ї публічних посадових осіб або на осіб, які, як відомо, є тісно пов'язаними з політично значущими особами.

Стаття 24

Держави-члени повинні заборонити кредитним і фінансовим установам вступати в кореспондентські відносини з банком-оболонкою або продовжувати вести такі відносини. Вони повинні вимагати вжиття зазначеними установами належних заходів для забезпечення того, щоб вони не встановлювали або не продовжували кореспондентські відносини з кредитною або фінансовою установою, щодо якої відомо, що вона дозволяє використання своїх рахунків банком-оболонкою.

Стаття 24а

До 1 січня 2024 року, Європейська Банківська Асоціація повинна видати керівні принципи, що визначають, як застосовуються посилені заходи належної перевірки клієнтів у цьому розділі, коли зобов'язані суб'єкти надають послуги, пов'язані з крипто-активами, як визначено в статті 3(1), пункті (16), Регламенту (ЄС) 2023/1114, за винятком параграфу (h) цього пункту, а також перекази крипто-активів, як визначено в статті 3, пункту (10), Регламенту (ЄС) 2023/1113. Зокрема, Європейська Банківська Асоціація повинна визначити, як і коли ці зобов'язані суб'єкти повинні отримувати додаткову інформацію про відправника та отримувача.

СЕКЦІЯ 4

Виконання зобов'язань третіми особами

Стаття 25

Держави-члени можуть дозволяти зобов'язаним особам покладатися на виконання третіми особами вимог щодо належної перевірки клієнтів, встановлених у [пунктах \(a\), \(b\) і \(c\)](#) першого підпараграфу статті 13(1). Однак кінцеву відповідальність за дотримання зазначених вимог несе зобов'язана особа, що покладається на третю особу.

Стаття 26

1. Для цілей цієї секції «треті особи» означають зобов'язаних осіб, зазначених у [статі 2](#), організації-члени або федерації таких зобов'язаних осіб або інші установи чи особи, розташовані в державі-члені або третій країні, які:

(a) застосовують вимоги щодо належної перевірки клієнтів і вимоги щодо обліку, що відповідають визначеним у цій Директиві вимогам; та

(b) відповідають вимогам цієї Директиви, нагляд за якими здійснюється у спосіб, який відповідає **секції 2** глави VI.

2. Держави-члени повинні заборонити зобов'язаним особам покладатися на третіх осіб, що мають осідок у третіх країнах із високим ступенем ризику. Держави-члени можуть звільнити філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій зобов'язаних осіб, що мають осідок у Союзі, від такої заборони, якщо ці філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій повністю дотримуються групових політик і процедур відповідно до **статті 45**.

Стаття 27

1. Держави-члени повинні забезпечити отримання зобов'язаними особами від третьої особи, на яку вони покладаються, необхідної інформації стосовно вимог щодо належної перевірки клієнтів, встановлених у **пунктах (а),(b) і(с)** першого підпараграфу статті 13(1).

2. Держави-члени повинні забезпечити вжиття зобов'язаними особами, до яких спрямовується клієнт, достатніх заходів для забезпечення своєчасного надання третьою особою, на вимогу, відповідних копій даних для ідентифікації та перевірки, включаючи, за наявності, дані, отримані за допомогою засобів електронної ідентифікації, відповідних довірчих послуг, визначених у Регламенті (ЄС) **№ 910/2014**, або будь-якого іншого безпечного, віддаленого або електронного процесу ідентифікації, регульованого, визнаного, схваленого або прийнятого відповідними національними органами.

Стаття 28

Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентний орган держави-члена походження (щодо групових політик і процедур) і компетентний орган держави-члена ведення діяльності (щодо філій і дочірніх компаній) міг виходити з дотримання зобов'язаною особою положень, ухвалених відповідно до **статей 26 і 27** за допомогою його групової програми, якщо виконуються всі зазначені нижче умови:

(a) зобов'язана особа покладається на інформацію, надану третьою особою, яка належить до тієї самої групи;

(b) зазначена група вживає заходів із належної перевірки клієнтів, застосовує правила обліку і програми протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму відповідно до цієї Директиви або еквівалентних правил;

(c) нагляд за ефективним виконанням вимог, зазначених у пункті (b), здійснюється на рівні групи компетентним органом держави-члена походження або третьої країни.

Стаття 29

Ця секція не поширюється на аутсорсингові або агентські відносини, якщо згідно з договором надавач послуг аутсорсингу або агент повинен вважатися таким, що входить до складу зобов'язаної особи.

ГЛАВА III ІНФОРМАЦІЯ ПРО БЕНЕФІЦІАРНИХ ВЛАСНИКІВ

Стаття 30

1. Держави-члени повинні забезпечити застосування до корпоративних та інших юридичних осіб, створених на їхній території, вимоги щодо отримання та зберігання достатньої,

достовірної та актуальної інформації про їхніх бенефіціарних власників, включаючи деталі щодо бенефіціарних інтересів таких власників. Держави-члени повинні забезпечити вжиття дієвих, пропорційних і стримувальних заходів або санкцій, які застосовуються внаслідок порушень цієї статті.

Держави-члени повинні забезпечити зобов'язання зазначених осіб надавати, на додаток до інформації про їхнього юридичного власника, інформацію про бенефіціарного власника зобов'язаним особам, коли зобов'язані особи вживають заходів з належної перевірки клієнтів відповідно до глави II.

Держави-члени повинні вимагати від бенефіціарних власників корпоративних або інших юридичних осіб, включаючи власність на підставі акцій, прав голосу, часткової участі, акцій на пред'явника або контроль за допомогою інших засобів, надання цим установам усієї інформації, необхідної для забезпечення дотримання корпоративною або іншою юридичною особою вимог першого підпараграфа.

2. Держави-члени повинні вимагати своєчасного доступу компетентних органів та підрозділів фінансової розвідки до інформації, зазначеної в параграфі 1.

3. Держави-члени повинні забезпечити зберігання інформації, зазначеної у параграфі 1, в центральному реєстрі в кожній державі-члені, наприклад, у комерційному реєстрі, реєстрах компаній відповідно до [статті 3](#) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/101/ЄС ⁽¹⁷⁾ або публічному реєстрі. Держави-члени повинні повідомити Комісії про характеристики таких національних механізмів. Інформація про бенефіціарних власників, що міститься в цій базі даних, може збиратися відповідно до національних систем.

4. Держави-члени повинні вимагати відповідності, точності та актуальності інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному у параграфі 3, та впроваджувати механізми для реалізації цієї мети. Такі механізми повинні включати вимоги до зобов'язаних осіб і, якщо доцільно та якщо ці вимоги не заважають виконанню їхніх функцій, повідомляти компетентним органам про будь-які невідповідності, які вони виявляють між інформацією про бенефіціарних власників, доступною у центральних реєстрах, та інформацією про бенефіціарних власників, наявною в них. У випадку повідомлень про невідповідності держави-члени повинні забезпечити вжиття належних заходів для своєчасного усунення невідповідностей і, у відповідних випадках, внесення відповідного повідомлення до центрального реєстру в проміжний період.

5. Держави-члени повинні забезпечити доступність інформації про бенефіціарну власність у всіх випадках для:

- (а) компетентних органів і підрозділів фінансової розвідки без будь-яких обмежень;
- (б) зобов'язаних осіб у рамках належної перевірки клієнтів відповідно до [глави II](#);
- (с) **будь-якої особи чи організації, які можуть продемонструвати законний інтерес.**

Особам **чи організаціям**, зазначеним у пункті (с) першого підпункту, повинен бути наданий дозвіл на доступ принаймні до імені, місяця і року народження, країни проживання і громадянства бенефіціарного власника, а також характеру і обсягу бенефіціарного володіння.

Держави-члени можуть, відповідно до умов, визначених національним правом, надати доступ до додаткової інформації, яка уможливорює визначення бенефіціарного власника. Додаткова інформація повинна включати принаймні дату народження і контакти дані відповідно до правил захисту персональних даних.

5а. Держави-члени можуть обрати, чи надавати доступ до інформації, яка міститься у їхніх національних реєстрах, зазначених у параграфі 3, на умовах онлайн-реєстрації і сплати збору,

який не повинен перевищувати адміністративну вартість надання доступу до інформації, включаючи вартість утримання й вдосконалення реєстру.

6. Держави-члени повинні забезпечити можливість своєчасного та необмеженого доступу компетентних органів та підрозділів фінансової розвідки до всієї інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному у параграфі 3, без звернення до відповідної установи. Держави-члени повинні також дозволяти своєчасний доступ зобов'язаних осіб під час ужиття заходів з належної перевірки клієнтів відповідно до [глави II](#).

Компетентні органи, яким надано доступ до центрального реєстру, зазначеного в параграфі 3, повинні бути органами публічної влади з визначеними повноваженнями для боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, а також податковими органами, наглядовими органами зобов'язаних осіб та органами, які здійснюють функцію розслідування або переслідування відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів і фінансування тероризму, розшуку та арешту або заморожування та конфіскації активів, одержаних злочинним шляхом.

7. Держави-члени повинні забезпечити здатність компетентних органів і підрозділів фінансової розвідки надавати своєчасно і безкоштовно компетентним органам і підрозділам фінансової розвідки інших держав-членів інформацію, зазначену у параграфах 1 і 3.

8. Держави-члени повинні вимагати, щоб зобов'язані особи не покладалися виключно на центральний реєстр, зазначений у параграфі 3, для виконання вимог щодо належної перевірки клієнтів відповідно до [глави II](#). Зазначені вимоги повинні виконуватися з використанням ризик-орієнтованого підходу.

9. За виняткових обставин, які повинні бути встановлені в національному праві, якщо доступ, зазначений у пунктах (b) і (c) першого підпараграфу параграфа 5, може створити диспропорційний ризик для бенефіціарного власника, ризик шахрайства, викрадення, шантажу, вимагання, переслідування, насильства або залякування, або якщо бенефіціарний власник є неповнолітнім або іншим чином юридично недієздатним, держава-член може надати виключення з такого доступу до інформації про бенефіціарного власника, повністю або частково, на індивідуальній основі. Держави-члени повинні забезпечити надання зазначеного виключення на основі детальної оцінки виняткової природи обставин. Права на адміністративний перегляд рішення про виключення та на ефективний засіб судового захисту повинні бути гарантовані. Держава-член, яка надала виключення, повинна щорічно оприлюднювати статистичні дані про кількість наданих виключень, вказані підстави і передавати такі дані Комісії.

Виключення, надані відповідно до першого підпараграфу цього параграфа, не повинні застосовуватися до кредитних і фінансових установ, або до зобов'язаних осіб, зазначених у [пункті 3\(b\)](#) статті 2(1), які є публічними посадовими особами.

10. Держави-члени повинні забезпечити взаємозв'язок центральних реєстрів, зазначених у параграфі 3 цієї статті, за допомогою Європейської центральної платформи, створеної згідно зі [статтею 22\(1\)](#) Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/1132 ⁽¹⁸⁾. Підключення центральних реєстрів держав-членів до платформи повинне здійснюватися відповідно до технічних специфікацій і процедур, встановлених імплементаційними актами, ухваленими Комісією відповідно до [статті 24](#) Директиви (ЄС) 2017/1132 і [статті 31a](#) цієї Директиви.

Держави-члени повинні забезпечити доступ до інформації, зазначеної в параграфі 1 цієї статті, через систему взаємозв'язку реєстрів, створену згідно зі [статтею 22\(1\)](#) Директиви (ЄС) 2017/1132, відповідно до національних законодавчих актів держав-членів про імплементацію параграфів 5, 5a та 6 цієї статті.

Доступ до інформації, зазначеної у параграфі 1, повинен надаватися за допомогою національних реєстрів і через систему взаємозв'язку реєстрів на період не менше п'яти років і не більше 10 років після видалення корпоративної або іншої юридичної особи з реєстру. Держави-члени повинні співпрацювати між собою та з Комісією з метою імплементації різних типів доступу відповідно до цієї статті.

Стаття 31

1. Держави-члени повинні забезпечити застосування цієї статті до трастів та видів правових утворень, таких як, між іншим, фідучії (*fiducie*), деякі види установ з управління майном (*Treuhand*) або установ довірчої власності (*fideicomiso*), якщо структура або функції таких суб'єктів подібні до структури або функцій трастів. Держави-члени повинні визначити характеристики для встановлення того, чи структура або функції правових утворень подібні до структури або функцій трастів, стосовно таких правових утворень, що регулюються їхнім правом.

Кожна держава-член повинна вимагати, щоб довірчі власники будь-якого експрес трасту, управління яким здійснюється в зазначеній державі-члені, отримували та зберігали достатню й актуальну інформацію про бенефіціарних власників трасту. Така інформація повинна включати ідентифікаційні дані:

- (a) засновника (засновників);
- (b) довірчого власника (власників);
- (c) піклувальника (піклувальників) (якщо є);
- (d) бенефіціарів або класу бенефіціарів;
- (e) будь-якої іншої фізичної особи, що фактично контролює траст.

Держави-члени повинні забезпечити вжиття дієвих, пропорційних і стримувальних заходів або санкцій у разі порушення цієї статті.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб довірчі власники або особи, що виконують еквівалентні функції у подібних правових утвореннях, відповідно до параграфу 1 цієї статті, розкривали свій статус і своєчасно надавали зазначену в параграфі 1 цієї статті інформацію зобов'язаним особам, коли вони як довірчі власники або як особи, що виконують еквівалентні функції у подібних правових утвореннях, вступають у ділові відносини або здійснюють одиничну операцію понад порогові значення, визначені в [пунктах \(b\), \(c\) і \(d\) статті 11](#).

3. Держави-члени повинні вимагати своєчасного доступу компетентних органів та підрозділів фінансової розвідки до інформації, зазначеної в параграфі 1.

За. Держави-члени повинні вимагати, щоб інформація про бенефіціарних власників експрес трастів і бенефіціарів подібних правових утворень, зазначених у параграфі 1, зберігалася в центральному реєстрі бенефіціарних власників, створеному державою-членом, в якій має осідок чи проживає довірчий власник трасту або особа, що виконує еквівалентні функції в подібних правових утвореннях.

Якщо місце ведення діяльності або місце проживання довірчого власника трасту або особи, що виконує еквівалентні функції в подібних правових утвореннях, розташоване за межами Союзу, зазначена в параграфі 1 інформація повинна зберігатись у центральному реєстрі, створеному державою-членом, в якій довірчий власник трасту або особа, що виконує еквівалентні функції в подібних правових утвореннях, вступає у ділові відносини або набуває нерухомість на ім'я трасту або подібного правового утворення.

Якщо довірчі власники трасту або особи, що виконують еквівалентні функції в подібних правових утвореннях, мають осідок чи проживають у різних державах-членах або якщо довірчий власник трасту або особа, що виконує еквівалентні функції в подібних правових утвореннях, неодноразово вступає в ділові відносини від імені трасту або подібного правового утворення в різних державах-членах, свідоцтво про підтвердження реєстрації або витяг з інформації про бенефіціарних власників, що зберігається в реєстрі однією державою-членом, може вважатися достатнім для того, щоб вважати обов'язок стосовно реєстрації виконаним.

4. Держави-члени повинні забезпечити доступ у всіх випадках до інформації про бенефіціарних власників трасту або подібного правового утворення для:

(а) компетентних органів і підрозділів фінансової розвідки без будь-яких обмежень;

(b) зобов'язаних осіб у рамках належної перевірки клієнтів відповідно до [глави II](#);

(с) будь-якої фізичної або юридичної особи, яка може продемонструвати законний інтерес до доступу до інформації про бенефіціарну власність;

Інформація, до якої надається доступ фізичним або юридичним особам, зазначеним у пункті (с) першого підпараграфу, повинна складатися з імені, місяця і року народження, країни проживання та громадянства бенефіціарного власника, а також характеру і обсягу бенефіціарного володіння.

Держави-члени можуть, відповідно до умов, визначених національним правом, надати доступ до додаткової інформації, яка уможливорює визначення бенефіціарного власника. Зазначена додаткова інформація повинна включати принаймні дату народження та контактні дані відповідно до правил захисту даних. Держави-члени можуть забезпечити ширший доступ до інформації, яка міститься в реєстрі, відповідно свого національного права.

Компетентні органи, яким надано доступ до центрального реєстру, зазначеного в параграфі 3а, повинні бути органами публічної влади з визначеними повноваженнями для боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, а також податковими органами, наглядовими органами зобов'язаних осіб та органами, які здійснюють функцію розслідування або переслідування відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів і фінансування тероризму, розшуку та арешту або заморожування та конфіскації активів, одержаних злочинним шляхом.

4а. Держави-члени можуть обрати, чи надавати доступ до інформації, яка міститься у їхніх національних реєстрах, зазначених у параграфі 3а, на умовах онлайн-реєстрації і сплати збору, який не повинен перевищувати адміністративну вартість надання доступу до інформації, включаючи вартість утримання й вдосконалення реєстру.

5. Держави-члени повинні вимагати відповідності, точності та актуальності інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному у параграфі 3а, та впроваджувати механізми для реалізації цієї мети. Такі механізми повинні включати вимоги до зобов'язаних осіб і, якщо доцільно та якщо ці вимоги не заважають виконанню їхніх функцій, повідомляти компетентним органам про будь-які невідповідності, які вони виявляють між інформацією про бенефіціарних власників, доступною у центральних реєстрах, та інформацією про бенефіціарних власників, наявною в них. У випадку повідомлення про невідповідність держави-члени повинні забезпечити вжиття належних заходів для своєчасного усунення невідповідностей і, за потреби, внести відповідне уточнення до центрального реєстру.

6. Держави-члени повинні забезпечити, щоб зобов'язані особи не покладалися виключно на центральний реєстр, зазначений у параграфі 4, для виконання вимог щодо належної перевірки

клієнтів, встановлених у главі II. Зазначені вимоги повинні виконуватися з використанням ризик-орієнтованого підходу.

7. Держави-члени повинні забезпечити здатність компетентних органів і підрозділів фінансової розвідки надавати своєчасно і безкоштовно компетентним органам і підрозділам фінансової розвідки інших держав-членів інформацію, зазначену у параграфах 1 і 3.

7а. За виняткових обставин, які повинні бути встановлені в національному праві, якщо доступ, зазначений у пунктах (b), (c) і (d) першого підпараграфу параграфа 4, може створити диспропорційний ризик для бенефіціарного власника, ризик шахрайства, викрадення, шантажу, вимагання, переслідування, насильства або залякування, або якщо бенефіціарний власник є неповнолітнім або іншим чином юридично недієздатним, держава-член може передбачити звільнення від такого доступу до інформації про бенефіціарного власника, повністю або частково, на індивідуальній основі. Держави-члени повинні забезпечити надання зазначеного виключення на основі детальної оцінки виняткової природи обставин. Права на адміністративний перегляд рішення про виключення та на ефективний засіб судового захисту повинні бути гарантовані. Держава-член, яка надала виключення, повинна щорічно оприлюднювати статистичні дані про кількість наданих виключень, вказані підстави і передавати такі дані Комісії.

Виключення, надані відповідно до першого підпараграфу, не повинні застосовуватися до кредитних і фінансових установ, а також до зобов'язаних осіб, зазначених у [пункті 3\(b\)](#) статті 2(1), які є публічними посадовими особами.

Якщо держава-член вирішить застосувати виключення відповідно до першого підпараграфу, вона не повинна обмежувати доступ до інформації з боку компетентних органів та підрозділів фінансової розвідки.

9. Держави-члени повинні забезпечити взаємозв'язок центральних реєстрів, зазначених у параграфі 3а цієї статті, за допомогою Європейської центральної платформи, створеної згідно зі [статтею 22\(1\)](#) Директиви (ЄС) 2017/1132. Підключення центральних реєстрів держав-членів до платформи повинне здійснюватися відповідно до технічних специфікацій і процедур, встановлених імплементаційними актами, ухваленими Комісією відповідно до [статті 24](#) Директиви (ЄС) 2017/1132 і [статті 31а](#) цієї Директиви.

Держави-члени повинні забезпечити доступність інформації, зазначеної в параграфі 1 цієї статті, за допомогою системи взаємопов'язаних реєстрів, створеної згідно зі [статтею 22\(2\)](#) Директиви (ЄС) 2017/1132, відповідно до положень національного законодавства держав-членів про імплементацію параграфів 4 і 5 цієї статті.

Держави-члени повинні вживати належних заходів для того, щоб тільки актуальна і достовірна інформація про бенефіціарних власників, зазначена в параграфі 1, надавалася через їхні національні реєстри та системи взаємозв'язку реєстрів, і щоб доступ до такої інформації відповідав правилам захисту даних.

Доступ до інформації, зазначеної у параграфі 1, повинен надаватися через національні реєстри і через систему взаємозв'язку реєстрів на період не менше п'яти років і не більше 10 років після припинення існування підстав для реєстрації інформації про бенефіціарних власників відповідно до параграфу 3а. Держави-члени повинні співпрацювати з Комісією з метою імплементації різних типів доступу відповідно до параграфів 4 і 4а.

10. Держави-члени повинні повідомити Комісію про категорії, опис характеристик, назви та, якщо застосовно, правову основу трастів і подібних правових утворень, зазначених у параграфі 1, до 10 липня 2019 року. Комісія повинна опублікувати консолідований список таких

трастів і подібних правових утворень в *Офіційному віснику Європейського Союзу* до 10 вересня 2019 року.

До 26 червня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою того, чи всі трасти і подібні правові утворення відповідно до параграфу 1, що регулюються правом держав- членів, були належним чином визначені і на них були покладені зобов'язання, встановлені в цій Директиві. Комісія повинна вживати у відповідних випадках належних заходів для реагування на інформацію, яка міститься у зазначеному звіті.

Стаття 31a

Імплементаційні акти

На додаток до імплементаційних актів, ухвалених Комісією відповідно до статті 24 Директиви (ЄС) 2017/1132 і в рамках сфери застосування статей 30 і 31 цієї Директиви, Комісія повинна за потреби ухвалити шляхом імплементаційних актів технічні специфікації і процедури, необхідні для створення взаємозв'язків між центральними реєстрами держав-членів відповідно до статей 30(10) і 31(9), щодо:

(a) технічних специфікацій, які визначають групу технічних даних, необхідних для здійснення платформою її функцій, а також методу зберігання, використання та захисту таких даних;

(b) спільних критеріїв, відповідно до яких інформація про бенефіціарних власників доступна через систему взаємозв'язку реєстрів, залежно від рівня доступу, що надається державами-членами;

(c) технічних деталей надання доступу до інформації про бенефіціарних власників;

(d) технічні умови доступності послуг, що надаються системою взаємозв'язку реєстрів;

(e) технічних методів реалізації різних типів доступу до інформації про бенефіціарних власників на підставі статті 30(5) і статті 31(4);

(f) способів оплати, якщо за доступ до інформації про бенефіціарних власників стягується плата відповідно до статті 30(5a) і статті 31(4a), з урахуванням доступних механізмів оплати, таких як дистанційні платіжні операції.

Ухвалення таких імплементаційних актів повинно відбуватися з дотриманням експертної процедури, згідно зі статтею 64a(2).

У своїх імплементаційних актах Комісія повинна намагатися повторно використовувати перевірені технології та наявні практики. Комісія повинна забезпечити, щоб розробка систем не потребувала витрат, які перевищують ті, які є абсолютно необхідними для імплементації цієї Директиви. Імплементаційні акти Комісії повинні характеризуватися прозорістю, обміном досвідом та інформацією між Комісією і державами-членами.

ГЛАВА IV

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЩОДО ЗВІТУВАННЯ

СЕКЦІЯ 1

Загальні положення

Стаття 32

1. Кожна держава-член повинна створити підрозділ фінансової розвідки для запобігання, виявлення та ефективної боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму.

2. Держави-члени повинні письмово повідомити Комісії назви та адреси відповідних підрозділів фінансової розвідки.

3. Кожний підрозділ фінансової розвідки повинен бути незалежним та автономним, що означає, що орган фінансової розвідки повинен мати повноваження й спроможність, необхідні для вільного здійснення його функцій, включаючи спроможність приймати незалежні рішення для аналізу, запиту й розповсюдження певної інформації. Підрозділ фінансової розвідки як центральний національний підрозділ повинен бути відповідальним за отримання та аналіз повідомлень про підозрілі операції та іншої інформації про відмивання грошей, пов'язані предикатні злочини або фінансування тероризму. Підрозділ фінансової розвідки повинен бути відповідальним за надання компетентним органам результатів свого аналізу та будь-якої додаткової важливої інформації, якщо існують підстави для підозри у відмиванні грошей, пов'язаних предикатних злочинах або фінансуванні тероризму. Він повинен мати змогу отримати додаткову інформацію від зобов'язаних осіб.

Держави-члени повинні надавати підрозділам фінансової розвідки відповідні фінансові, людські або технічні ресурси для виконання їхніх завдань.

4. Держави-члени повинні забезпечити своєчасний доступ, прямий або опосередкований, своїх підрозділів фінансової розвідки до фінансової, адміністративної або правозастосовчої інформації, яку вони вимагають для належного виконання своїх завдань. Підрозділи фінансової розвідки повинні бути здатними відповісти на запити компетентних органів про надання інформації у своїх відповідних державах-членах, якщо такі запити на інформацію зумовлені занепокоєнням щодо відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів або фінансування тероризму. Рішення щодо проведення аналізу або розповсюдження інформації приймають підрозділи фінансової розвідки.

5. Якщо існують об'єктивні причини для припущення, що надання такої інформації негативно вплине на поточні розслідування чи аналіз, або, у виняткових випадках, якщо розкриття такої інформації вочевидь буде непропорційне законним інтересам фізичної або юридичної особи чи буде неналежним з огляду на цілі, для яких таку інформацію було запитано, підрозділ фінансової розвідки не повинен бути зобов'язаний виконувати запит про надання інформації.

6. Держави-члени повинні вимагати від компетентних органів надання зворотного зв'язку підрозділам фінансової розвідки про використання інформації, наданої відповідно до цієї статті, і результати розслідувань або перевірок, здійснених на основі зазначеної інформації.

7. Держави-члени повинні забезпечити повноваження підрозділу фінансової розвідки щодо вжиття термінових заходів, безпосередньо або опосередковано, якщо існує підозра, що операція пов'язана з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, припинити або скасувати згоду на операцію, яка здійснюється, з метою аналізу операції, підтвердити підозру й надати результати аналізу компетентним органам. Підрозділ фінансової розвідки повинен мати повноваження на вжиття таких заходів, безпосередньо або опосередковано, на запит підрозділу фінансової розвідки іншої держави-члена в терміни та відповідно до умов, визначених у національному праві підрозділу фінансової розвідки, який отримав запит.

8. Аналітична функція підрозділу фінансової розвідки повинна складатися з:

(a) операційного аналізу, який стосується індивідуальних випадків і чітко визначених цілей або відповідної обраної інформації, залежно від типу і обсягу отриманого розкриття й очікуваного використання інформації після її розповсюдження; та

(b) стратегічного аналізу наявних тенденцій і методів відмивання грошей і фінансування тероризму.

9. Без обмеження статті 34(2), в контексті своїх функцій, кожний підрозділ фінансової розвідки повинен мати змогу запитувати, отримувати та використовувати інформацію від будь-якої зобов'язаної особи для цілей, визначених у параграфі 1 цієї статті, навіть якщо попереднє повідомлення не було подано відповідно до статті 33(1) або 34(1).

Стаття 32a

1. Держави-члени повинні впроваджувати централізовані автоматизовані механізми, такі як центральні реєстри або центральні електронні системи пошуку даних, які дозволяють своєчасно ідентифікувати будь-яких фізичних або юридичних осіб, які утримують або контролюють платіжні та банківські рахунки, які визначаються за допомогою IBAN, відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 260/2012 (19), і депозитні сейфи, які утримуються кредитною установою на її території. Держави-члени повинні повідомити Комісії характеристики зазначених національних механізмів.

2. Держави-члени повинні забезпечити, своєчасно та без обмежень, безпосередній доступ національним підрозділам фінансової розвідки до інформації, яка зберігається у централізованих механізмах, зазначених у параграфі 1 цієї статті. Інформація повинна бути доступною для національних компетентних органів з метою виконання ними обов'язків згідно з цією Директивою. Держави-члени повинні забезпечити спроможність підрозділу фінансової розвідки своєчасно надати інформацію, яка зберігається у централізованих механізмах, зазначених у параграфі 1, будь-якому з інших підрозділів фінансової розвідки відповідно до статті 53.

3. Така інформація повинна бути доступною для пошуку через централізовані механізми, зазначені у параграфі 1:

- для клієнта-власника рахунку і будь-якої особи, що діє від імені клієнта: ім'я разом з іншими ідентифікаційними даними, які вимагаються відповідно до положень національного права, що транспонують пункт (а) статті 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером;
- для бенефіціарного власника-утримувача рахунку клієнта: ім'я разом з іншими ідентифікаційними даними, які вимагаються відповідно до положень національного права, що транспонують пункт (а) статті 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером;
- для банківського або платіжного рахунку: номер IBAN і дата відкриття та закриття рахунку;
- для депозитного сейфу: ім'я орендаря разом з іншими ідентифікаційними даними, необхідними відповідно до положень національного права, що транспонують статтю 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером і тривалість строку оренди.

4. Держави-члени можуть розглянути можливість встановлення вимог щодо забезпечення доступності іншої інформації, яка вважається суттєво важливою для виконання підрозділами фінансової розвідки їхніх обов'язків відповідно до цієї Директиви, і надання можливості її пошуку через централізовані механізми.

5. До 26 червня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою умов, технічних специфікацій і процедур для забезпечення безпечного та ефективного зв'язку між централізованими автоматизованими механізмами. Зазначений звіт повинен за потреби супроводжуватися законодавчою пропозицією.

Стаття 32b

1. Держави-члени повинні надати підрозділам фінансової розвідки і компетентним органам доступ до інформації, яка дозволяє своєчасно ідентифікувати фізичних або юридичних осіб, які

володіють нерухомим майном, за допомогою реєстрів або електронних систем отримання інформації, якщо такі реєстри або системи є доступними.

2. До 31 грудня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою необхідності та пропорційності гармонізації інформації, яка вноситься до реєстрів, та з оцінкою необхідності взаємозв'язку між цими реєстрами. Зазначений звіт повинен за потреби супроводжуватися законодавчою пропозицією.

Стаття 33

1. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб і, якщо застосовно, їхніх директорів і працівників співпрацювати повною мірою шляхом своєчасного:

(а) інформування підрозділів фінансової розвідки, включаючи шляхом надсилання повідомлення, за власною ініціативою, якщо зобов'язана особа знає, підозрює або має обґрунтовані підстави підозрювати, що кошти, незалежно від суми, є доходами, одержаними від злочинної діяльності, або пов'язані з фінансування тероризму, і шляхом швидкого реагування на запити підрозділів фінансової розвідки щодо додаткової інформації у таких випадках; і

(b) надання безпосередньо підрозділам фінансової розвідки всіх необхідних даних на їхній запит.

Усі підозрілі операції, включаючи спроби здійснення операцій, повинні бути повідомлені.

2. Особа, призначена відповідно до **пункту (а)** статті 8(4), повинна передавати інформацію, зазначену в параграфі 1 цієї статті, підрозділам фінансової розвідки держави-члена, на території якої має осідок зобов'язана особа, що передає інформацію.

Стаття 34

1. Як відступ від **статті 33(1)**, держави-члени можуть, у випадку зобов'язаних осіб, зазначених у **пункті 3(а), (b) і (d)** статті 2(1), призначити відповідний належний професійний саморегулювний орган відповідальним за отримання інформації, зазначеної в **статті 33(1)**.

Без обмеження параграфу 2, призначений саморегулювний орган у випадках, зазначених у першому підпараграфі цього параграфу, повинен своєчасно та в повному обсязі передавати інформацію підрозділу фінансової розвідки.

2. Держави-члени не повинні застосовувати обов'язки, визначені у статті 33(1), до нотаріусів, інших незалежних правників, аудиторів, зовнішніх бухгалтерів і податкових консультантів лише в тій мірі, в якій таке виключення стосується інформації, яку вони отримують від одного зі своїх клієнтів під час визначення правової позиції цього клієнта або під час виконання завдання представляти інтереси або захищати клієнта під час судового провадження, включаючи надання порад щодо ініціювання або уникнення цього провадження, незалежно від того, чи таку інформацію отримано до, протягом або після такого провадження.

3. Саморегулювні органи, призначені державами-членами, повинні оприлюднювати щорічний звіт, який містить інформацію про:

(а) заходи, вжиті на підставі **статей 58, 59 і 60**;

(b) кількість отриманих повідомлень про порушення, як зазначено у **статті 61**, якщо застосовно;

(c) кількість повідомлень, отриманих саморегулювним органом, вказаних у параграфі 1, та кількість повідомлень, направлених саморегулювним органом підрозділу фінансової розвідки, якщо застосовно;

(d) якщо застосовно, кількість і опис заходів, вжитих відповідно до [статей 47 і 48](#) для здійснення моніторингу дотримання зобов'язаними особами їхніх зобов'язань відповідно до:

- (i) [статей 10-24](#) (належна перевірка клієнтів);
- (ii) [статей 33, 34 і 35](#) (повідомлення про підозрілі операції);
- (iii) [статті 40](#) (ведення обліку); і
- (iv) [статей 45 і 46](#) (внутрішній контроль).

Стаття 35

1. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб утримуватися від здійснення операцій, щодо яких вони знають або підозрюють про зв'язок з доходами від злочинної діяльності або фінансуванню тероризму, до вжиття ними необхідних заходів відповідно до [пункту \(а\)](#) першого підпараграфу статті 33(1) і дотримуватися будь-яких подальших конкретних інструкцій підрозділу фінансової розвідки або компетентних органів згідно з законодавством відповідної держави-члена.

2. Коли утримання від операцій, зазначених у параграфі 1, є неможливим або може завадити зусиллям, спрямованим на переслідування бенефіціарів підозрюваної операції, відповідні зобов'язані особи повинні негайно після цього інформувати підрозділ фінансової розвідки.

Стаття 36

1. Держави-члени повинні забезпечити обов'язок компетентних органів своєчасно інформувати підрозділ фінансової розвідки, якщо під час здійснення перевірок стосовно зобов'язаних осіб компетентними органами, зазначеними у статті 48, або будь-яким іншим шляхом, зазначені органи викривають факти, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб наглядові органи, уповноважені відповідно до законодавства чи положень наглядати за фондовими ринками, валютними ринками та ринками похідних фінансових інструментів, повідомляли підрозділ фінансової розвідки про відомі їм факти, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму.

Стаття 37

Добросовісне розкриття інформації зобов'язаною особою або працівником чи директором такої зобов'язаної особи відповідно до [статей 33 і 34](#) не повинно становити порушення будь-яких обмежень стосовно розкриття інформації, встановлених відповідно до контракту або будь-якої законодавчої, регуляторної або адміністративної постанови, і не повинно зумовлювати будь-яку відповідальність зобов'язаної особи або її директорів чи працівників навіть за обставин, коли вони не усвідомлювали основну злочинну діяльність, що лежить в основі, і незалежно від того, чи незаконна діяльність мала місце.

Стаття 38

1. Держави-члени повинні забезпечити юридичний захист осіб, включаючи працівників і представників зобов'язаної особи, що здійснюють внутрішнє повідомлення або повідомлення підрозділу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму, від погроз, помсти або ворожих дій, зокрема, від несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці.

2. Держави-члени повинні забезпечити право осіб, які зазнають погроз, помсти або ворожих дій, або несприятливих чи дискримінаційних дій на робочому місці внаслідок внутрішнього повідомлення або повідомлення підрозділу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей

або фінансування тероризму, на безпечне подання скарги відповідним компетентним органам. Без обмеження конфіденційності інформації, зібраної підрозділами фінансової розвідки, держави-члени повинні також забезпечити право зазначених осіб на ефективний засіб правового захисту їхніх прав, передбачених у цьому параграфі.

СЕКЦІЯ 2

Заборона розкриття

Стаття 39

1. Зобов'язані особи, їхні директори та працівники не повинні повідомляти відповідним клієнтам або іншим третім особам про те, що інформація передається, буде або була передана відповідно до статті 33 або 34 або про проведення чи ймовірність проведення аналізу відмивання грошей або фінансування тероризму.

2. Заборона, встановлена в параграфі 1, не повинна включати розкриття інформації компетентним органам, у тому числі саморегульним органам, або розкриття для цілей правозастосування.

3. Заборона, встановлена в параграфі 1 цієї статті, не повинна перешкоджати розкриттю інформації між кредитними установами і фінансовими установами держав-членів, за умови, що вони належать до тієї самої групи, або між зазначеними установами та їхніми філіями, або дочірніми компаніями з контрольним пакетом акцій, що мають осідок у третіх країнах, якщо зазначені філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій повністю дотримуються політик у межах групи і процедур, включаючи процедури обміну інформацією в рамках групи, відповідно до **статті 45**, і що групові політики і процедури відповідають вимогам, визначеним у цій Директиві.

4. Заборона, встановлена в параграфі 1, не повинна перешкоджати розкриттю інформації у відносинах між зобов'язаними особами відповідно до **пункту (3)(а)** та **(b)** статті 2(1), або особами з третіх країн, що встановлюють вимоги, еквівалентні викладеним у цій Директиві, при виконанні ними їхньої професійної діяльності, незалежно від того, чи є вони працівниками, чи ні, в тій самій юридичній особі або більшій структурі, до якої належить особа і яка має спільну власність, управління або контроль відповідності.

5. Щодо зобов'язаних осіб, зазначених у **пунктах (1), (2), (3)(а) і (b)** статті 2(1), у випадках стосовно того самого клієнта і тієї самої операції, що в ній беруть участь дві або більше зобов'язаних особи, заборона, встановлена в параграфі 1 цієї статті, не повинна перешкоджати розкриттю інформації у відносинах між відповідними зобов'язаними особами, якщо вони походять з держави-члена, або є особами в третій країні, яка встановлює вимоги, еквівалентні вимогам, встановленим в цій Директиві, та якщо вони належать до тієї самої професійної категорії і на них поширюються зобов'язання щодо збереження професійної таємниці та захисту персональних даних.

6. Якщо зобов'язані особи, зазначені в **пункті 3(а) і(b)** статті 2(1), прагнуть утримати клієнта від участі у злочинній діяльності, це не становить розкриття інформації в розумінні параграфу 1 цієї статті.

ГЛАВА V

ЗАХИСТ ДАНИХ, ЗБЕРІГАННЯ ЗАПИСІВ І СТАТИСТИЧНІ ДАНІ

Стаття 40

1. Держави-члени повинні вимагати збереження зобов'язаними особами таких документів та інформації відповідно до національного права з метою запобігання, виявлення та

розслідування підрозділами фінансової розвідки або іншими компетентними органами можливого відмивання грошей або фінансування тероризму:

(а) у випадку належної перевірки клієнтів - копій документів та інформації, що необхідні для дотримання вимог щодо перевірки клієнтів, встановлених у [главі II](#), включаючи, за наявності, інформацію, отриману за допомогою електронних засобів ідентифікації, відповідних довірчих послуг згідно з Регламентом (ЄС) № 910/2014 або будь-якого іншого безпечного, віддаленого або електронного процесу ідентифікації, регульованого, визнаного, схваленого або прийнятого відповідними національними органами, протягом п'яти років після закінчення ділових відносин з клієнтом або після дати здійснення одиничної операції;

(b) підтвердні докази та записи, які складаються з оригіналів документів або копій, що прийнятні в судовому провадженні відповідно до застосовного національного права та необхідні для ідентифікації операцій, за п'ять років після закінчення ділових відносин з клієнтом або після дати здійснення одиничної операції.

Після закінчення періоду зберігання, зазначеного у першому підпараграфі, держави-члени повинні забезпечити видалення зобов'язаними особами персональних даних, якщо інше не передбачено національним правом, яке повинне визначати, за яких обставин зобов'язані особи можуть або повинні надалі зберігати дані. Держави-члени можуть дозволяти або вимагати подальше зберігання після проведення ними детальної оцінки доцільності й пропорційності такого подальшого зберігання та вважати його обґрунтованим, якщо це необхідно для запобігання, виявлення або розслідування відмивання грошей або фінансування тероризму. Подальший період зберігання не повинен перевищувати додаткові п'ять років.

Період зберігання, зазначений у цьому параграфі, включаючи подальший період зберігання, який не повинен перевищувати п'ять додаткових років, повинен також застосовуватися до даних, доступних за допомогою централізованих механізмів, зазначених у [статті 32а](#).

2. Якщо станом на 25 червня 2015 року триває провадження щодо запобігання, виявлення, розслідування або переслідування підозрюваного відмивання грошей або фінансування тероризму в державі-члені, а зобов'язана особа зберігає інформацію або документи, які стосуються зазначеного триваючого провадження, зобов'язана особа повинна зберігати зазначену інформацію або документи, відповідно до національного права, протягом п'ятирічного періоду, починаючи з 25 червня 2015 року. Держави-члени можуть, без обмеження національного кримінального права щодо доказів, застосовного до поточних кримінальних розслідувань та судових процесів, дозволити або вимагати зберігання такої інформації або документів протягом додаткового п'ятирічного періоду, якщо необхідність і пропорційність такого подальшого зберігання було встановлено для цілей запобігання, виявлення, розслідування або переслідування стосовно підозри у відмиванні грошей або фінансуванні тероризму.

Стаття 41

1. Опрацювання персональних даних згідно з цією Директивою підпадає під дію Регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) [2016/679](#) ⁽²⁰⁾ та (ЄС) 2018/1725 ⁽²¹⁾.

2. Персональні дані повинні опрацьовуватися зобов'язаними особами на основі цієї Директиви лише для цілей запобігання відмиванню грошей і фінансуванню тероризму відповідно до статті 1 і не повинні в подальшому опрацьовуватися в спосіб, не сумісний з зазначеними цілями. Опрацювання персональних даних на основі цієї Директиви для будь-яких інших цілей, включаючи комерційні цілі, забороняється.

3. Зобов'язані особи повинні надавати новим клієнтам інформацію, яка вимагається відповідно до [статті 10](#) Директиви 95/46/ЄС, перед встановленням ділових відносин або

здійсненню одиначної операції. Зазначена інформація повинна включати, зокрема, загальне повідомлення про юридичні обов'язки зобов'язаних осіб відповідно до цієї Директиви стосовно опрацювання персональних даних для цілей запобігання відмиванню грошей і фінансуванню тероризму відповідно до статті 1 цієї Директиви.

4. На застосування заборони розкриття, зазначеного у статті 39(1), держави-члени повинні ухвалити законодавчі заходи, які обмежують, повністю або частково, права суб'єкта даних на доступ до персональних даних стосовно нього в мірі, в якій таке часткове або повне обмеження становить необхідний і пропорційний захід у демократичному суспільстві з належним врахуванням законних інтересів відповідних осіб щодо:

(а) надання зобов'язаній особі або компетентному національному органу можливості належного виконання їхніх завдань для цілей цієї Директиви; або

(б) уникнення перешкод щодо офіційних або юридичних розслідувань, аналізів, досліджень або процедур для цілей цієї Директиви і забезпечення відсутності загроз щодо запобігання, розслідування та виявлення факту відмивання грошей і фінансування тероризму.

Стаття 42

Держави-члени повинні вимагати наявності в їхніх зобов'язаних осіб систем, що дають їм можливість повною мірою і оперативно відповідати на запити їхніх підрозділів фінансової розвідки або інших органів, відповідно до їхнього національного права, щодо того, чи вони підтримують або підтримували протягом п'ятирічного періоду до подання такого запиту ділові відносини з визначеними особами, і щодо характеру таких відносин через безпечні канали та в спосіб, що забезпечує повну конфіденційність запитів.

Стаття 43

Опрацювання персональних даних на основі цієї Директиви для цілей запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, як зазначено у статті 1, вважається питанням суспільного інтересу на підставі Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 (22).

Стаття 44

1. Для цілей участі в оцінюванні ризику відповідно до статті 7 держави-члени повинні забезпечити спроможність перевіряти ефективність своїх систем боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму шляхом ведення повних статистичних даних щодо питань, які стосуються ефективності таких систем.

2. Статистичні дані, зазначені у параграфі 1 повинні включати:

(а) дані щодо розміру і важливості різних секторів, на які поширюється сфера застосування цієї Директиви, включаючи кількість фізичних осіб і установ та економічну важливість кожного сектору;

(б) дані щодо повідомлень, розслідувань та судових проваджень щодо боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму відповідно до національного режиму, включаючи кількість повідомлень про підозрілі операції, які передаються підрозділам фінансової розвідки, подальші дії, вжиті у зв'язку з цими повідомленнями, та щорічні дані про кількість розслідуваних справ, кількість осіб, до яких було застосовано заходи переслідування, кількість осіб, засуджених за злочини з відмивання грошей або фінансування тероризму, види предикатних злочинів, якщо така інформація є доступною, а також вартість в євро власності, яку було заморожено, арештовано або конфісковано;

(с) у разі наявності, дані щодо кількості та відсотку повідомлень, що призводять до подальших розслідувань, а також щорічний звіт, який надається зобов'язаним особам з детальною інформацією про ефективність і подальші дії за наданими повідомленнями;

(d) дані стосовно кількості транскордонних запитів на інформацію, які було подано, отримано, щодо яких було відмовлено або надано часткову чи повну відповідь підрозділом фінансової розвідки, із розподілом за країною контрагента;

(е) людські ресурси, виділені компетентним органам, відповідальним за нагляд за боротьбою з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, а також людські ресурси, виділені підрозділу фінансової розвідки для виконання завдань, визначених у [статті 32](#);

(f) кількість виїзних та невиїзних наглядових дій, кількість порушень, встановлених на основі наглядових дій і санкцій/адміністративних заходів, вжитих наглядовими органами.

3. Держави-члени повинні забезпечити щорічне оприлюднення їхніх консолідованих статистичних даних.

4. Держави-члени повинні щорічно передавати Комісії статистичні дані, зазначені в параграфі 2. Комісія повинна оприлюднювати щорічний звіт, який підсумовує та пояснює статистичні дані, зазначені в параграфі 2, який повинен бути доступним на її вебсайті.

ГЛАВА VI ПОЛІТИКИ, ПРОЦЕДУРИ ТА НАГЛЯД

СЕКЦІЯ 1

Внутрішні процедури, навчання та зворотній зв'язок

Стаття 45

1. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб, які є частиною групи, виконання групових політик і процедур, включаючи політики щодо захисту даних, а також політики і процедури щодо поширення інформації в рамках групи для цілей боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму. Зазначені політики і процедури повинні ефективно виконуватись на рівні філій та дочірніх компаній з контрольним пакетом акцій у державах-членах і третіх країнах.

2. Держави-члени повинні вимагати забезпечення зобов'язаними особами, що управляють підприємствами в іншій державі-члені, дотримання цими підприємствами положень національного права такої іншої держави-члена, що транспонують цю Директиву.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли зобов'язані особи мають філії або дочірні компанії з контрольним пакетом акцій у третіх країнах з менш суворими мінімальними вимогами в сфері боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, ніж вимоги зазначеної держави-члена, їхні філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій, розташовані у третій країні, виконували вимоги держави-члена, включаючи вимоги щодо захисту даних, тією мірою, якою це дозволяє право третьої країни.

4. Держави-члени та ЕВА повинні обмінюватися інформацією про випадки, у яких право третьої країни не дозволяє виконання політик і процедур, що вимагаються відповідно до параграфа 1. У таких випадках повинні здійснюватися координовані дії для пошуку рішення. Під час оцінювання того, які треті країни не дозволяють виконання політик і процедур, що вимагаються відповідно до параграфа 1, держави-члени та ЕВА повинні брати до уваги будь-які законодавчі перешкоди, які можуть заважати належному виконанню цих політик і процедур, включаючи конфіденційність, захист даних та інші обмеження стосовно обміну інформацією, що можуть мати значення для цієї мети.

5. Держави-члени повинні вимагати, якщо право третьої країни не дозволяє виконання політик і процедур, визначених відповідно до параграфу 1, забезпечення зобов'язаними особами застосування філіями та дочірніми компаніями з контрольним пакетом акцій у таких третіх країнах додаткових заходів для ефективного управління ризиком відмивання грошей або фінансування тероризму та інформування компетентних органів їхньої держави-члена походження. Якщо додаткові заходи є недостатніми, компетентні органи держави-члена походження повинні вжити додаткових наглядових заходів, включаючи вимоги щодо того, щоб група не встановлювала або припинила ділові відносини і не здійснювала операції та, якщо необхідно, вимоги до групи припинити її діяльність у третій країні.

6. ЕВА повинна розробити проект регуляторних технічних стандартів, які визначають тип додаткових заходів, зазначених у параграфі 5, і мінімальні дії, які повинні вживатися кредитними та фінансовими установами, якщо право третіх країн не дозволяє вжиття зазначених заходів відповідно до параграфів 1 і 3.

ЕВА повинна надати Комісії проект регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, до 26 грудня 2016 року.

7. Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у параграфі 6 цієї статті, відповідно до статей 10-14 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, № 1094/2010 та № 1095/2010.

8. Держави-члени повинні забезпечити дозвіл на обмін інформацією в рамках групи. Інформація про підозри щодо того, що кошти є доходами, одержаними від злочинної діяльності, або пов'язані з фінансуванням тероризму, повідомлена підрозділам фінансової розвідки, повинна поширюватися в рамках групи, якщо інше не визначено підрозділами фінансової розвідки.

9. Держави-члени можуть вимагати від емітентів електронних грошей, відповідно до пункту (3) статті 2 Директиви 2009/110/ЄС і надавачів платіжних послуг, відповідно до пункту (11) статті 4 Директиви 2015/2366 та постачальників послуг, пов'язаних з крипто-активами, створених на їхній території не у формі філії, та головний офіс яких розташований в іншій державі-члені, призначити центральний контактний пункт на їхній території. Цей центральний контактний пункт повинен забезпечити, від імені суб'єкта, що здійснює діяльність на транскордонній основі, відповідність з правилами боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму і полегшення нагляду з боку наглядових органів, зокрема, шляхом надання наглядовим органам документів та інформації на запит.

10. ЕВА повинна розробити проект регуляторних технічних стандартів щодо критеріїв для визначення обставин, за яких призначення центрального контактного пункту, відповідно до параграфу 9, є доцільним, а також функцій центрального контактного пункту.

Європейський банківський орган (ЕВА) повинен подати Комісії проекти регуляторних технічних стандартів, зазначені в першому підпараграфі, до 26 червня 2017 року.

11. Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у параграфі 10 цієї статті, відповідно до статей 10-14 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, № 1094/2010 та № 1095/2010.

Стаття 46

1. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб вжиття заходів, пропорційних їхнім ризикам, характеру і розміру, таким чином, щоб працівники були обізнані з положеннями, ухваленими відповідно до цієї Директиви, включаючи відповідні вимоги щодо захисту даних.

Зазначені заходи повинні включати участь їхніх працівників у спеціальних поточних навчальних програмах для того, щоб допомагати їм відрізняти операції, які можуть стосуватися відмивання грошей або фінансування тероризму, і надавати їм інструкції щодо подальших дій у таких випадках.

Якщо фізична особа, яка підпадає під будь-яку з категорій, зазначених у **пункті (3)** статті 2(1), здійснює професійну діяльність як працівник у юридичній особі, обов'язки, викладені у цій секції, повинні застосовуватися до юридичної особи, а не до фізичної особи.

2. Держави-члени повинні забезпечити доступ зобов'язаних осіб до актуальної інформації про практики відмивачів грошей і спонсорів тероризму та про ознаки, які допомагають визначити підозрілі операції.

3. Держави-члени повинні забезпечити, коли це можливо, надання зобов'язаним особам своєчасного зворотного зв'язку про ефективність та подальші дії за наданими повідомленнями про підозру стосовно відмивання грошей або фінансування тероризму.

4. Держави-члени повинні вимагати, якщо застосовно, призначення зобов'язаними особами члена правління, відповідального за виконання законів, підзаконних нормативно-правових актів та законодавчих положень, необхідних для дотримання цієї Директиви.

СЕКЦІЯ 2

Нагляд

Стаття 47

1. Держави-члени повинні забезпечити ліцензування та реєстрацію пунктів обміну валют, пунктів переведення чеків у готівку та надавачів послуг трастів або компаній, а також регулювання надавачів послуг у сфері азартних ігор.

2. Держави-члени повинні вимагати від компетентних органів забезпечення того, щоб особи, які виконують управлінські функції в суб'єктах, зазначених у параграфі 1, або є бенефіціарними власниками таких суб'єктів, мали відповідну кваліфікацію.

3. Стосовно зобов'язаних осіб, зазначених у **пункті 3(a), (b) і (d)** статті 2(1), держави-члени повинні забезпечити вжиття компетентними органами необхідних заходів для запобігання здійсненню управлінської функції злочинцями або пов'язаними з ними особами або набуття ними бенефіціарної власності щодо зазначених зобов'язаних осіб.

Стаття 48

1. Держави-члени повинні вимагати від компетентних органів дієвого моніторингу і вжиття заходів для забезпечення відповідності цій Директиві.

1а. Для полегшення і сприяння ефективній співпраці, зокрема обміну інформацією, держави-члени повинні повідомити Комісії список компетентних органів зобов'язаних осіб, перелічених у **статті 2(1)**, із зазначенням їхніх контактних даних. Держави-члени повинні забезпечити актуальність інформації, наданої Комісії.

Комісія повинна оприлюднювати реєстр зазначених органів та їхні контактні дані на своєму вебсайті. Органи у реєстрі повинні, в рамках своїх повноважень, слугувати контактним пунктом для відповідних компетентних органів іншої держави-члена. Фінансові наглядові органи держав-членів також повинні слугувати контактними пунктами для ЕВА.

З метою забезпечення належного виконання цієї Директиви держави-члени повинні вимагати, щоб усі зобов'язані особи підлягали відповідному нагляду, включаючи повноваження

здійснювати виїзний та безвиїзний нагляд, а також повинні вживати належні та пропорційні адміністративні заходи для виправлення ситуації у разі порушень.

2. Держави-члени повинні забезпечувати наявність в компетентних органів належних повноважень, включаючи право вимагати надання будь-якої інформації, яка має значення для моніторингу відповідності й здійснення перевірок, а також відповідних фінансових, людських і технічних ресурсів для виконання покладених на них функцій. Держави-члени повинні забезпечувати високий рівень доброчесності та належні навички працівників і підтримувати високі професійні стандарти, включаючи стандарти конфіденційності, захисту даних і стандарти стосовно конфліктів інтересів.

3. Стосовно кредитних установ, фінансових установ і надавачів послуг у сфері азартних ігор компетентні органи повинні мати посилені наглядові повноваження.

4. Держави-члени повинні вимагати забезпечення компетентними органами держави-члена, в якій зобов'язана особа здійснює управління підприємствами, нагляду за дотриманням такими підприємствами положень національного права такої держави-члена, що транспонують цю Директиву.

Стосовно кредитних і фінансових установ, які є частиною групи, держави-члени повинні забезпечити співпрацю компетентних органів держави-члена, в якій має осідок материнська компанія, з компетентними органами держави-члена, в якій мають осідок компанії, які є частиною групи, для цілей, зазначених у першому підпараграфі.

Стосовно підприємств, зазначених у [статті 45\(9\)](#), нагляд, визначений відповідно до першого підпараграфу цього параграфу, може включати вжиття належних і пропорційних заходів для протидії серйозним порушенням, що потребують негайного усунення. Зазначені заходи повинні мати тимчасовий характер і припинятися, коли вживаються дії щодо виявлених порушень, включаючи допомогу або співпрацю з компетентними органами держави-члена походження зобов'язаної особи відповідно до [статті 45\(2\)](#).

5. Держави-члени повинні вимагати забезпечення компетентними органами держав-членів, у яких зобов'язана особа здійснює підприємницьку діяльність, співпраці з компетентними органами держави-члена, у якій зобов'язана особа має свій головний офіс, для забезпечення належного нагляду за вимогами цієї Директиви.

Стосовно кредитних і фінансових установ, які є частиною групи, держави-члени повинні забезпечити нагляд компетентними органами держави-члена, у якій має осідок материнська компанія, за ефективним виконанням групових політик і процедур, зазначених у [статті 45\(1\)](#). З цією метою держави-члени повинні забезпечити співпрацю компетентних органів держави-члена, в якій мають осідок кредитні і фінансові установи, що є частиною групи, з компетентними органами держави-члена, в якій має осідок материнська компанія.

6. Держави-члени повинні забезпечити, щоб під час застосування ризик-орієнтованого підходу до нагляду компетентні органи:

(a) мали чітке розуміння ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, наявних у державі-члені;

(b) мали доступ на місці та поза ним до всієї відповідної інформації про конкретні місцеві та міжнародні ризики, пов'язані з клієнтами, продуктами та послугами зобов'язаних осіб;

(c) встановлювали періодичність та інтенсивність безвиїзного та виїзного нагляду в залежності від профіля ризику зобов'язаних осіб і ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму в зазначеній державі-члені.

7. Оцінка профілю ризику зобов'язаних осіб щодо відмивання грошей і фінансування тероризму, включаючи ризики невідповідності, повинна переглядатися періодично, а також у разі значних подій або тенденцій в управлінні ними та їх діяльності.

8. Держави-члени повинні забезпечити врахування компетентними органами рівня свободи ухвалення рішень, який має зобов'язана особа, і відповідно перевіряти оцінки ризиків, на яких ґрунтується така свобода ухвалення рішень, достатність і виконання її внутрішніх політик, засобів контролю та процедур.

9. Стосовно зобов'язаних осіб, перелічених у **пунктах 3(a),(b) і (d)** статті 2(1), держави-члени можуть дозволити виконання функцій, зазначених у параграфі 1 цієї статті, саморегулювним органам, за умови що зазначені саморегулювні органи дотримуються параграфа 2 цієї статті.

10. До 26 червня 2017 року європейські наглядові органи повинні видати настанови компетентним органам відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 про характеристики ризик-орієнтованого підходу до нагляду та заходи, яких слід вжити при здійсненні ризик-орієнтованого нагляду. З 1 січня 2020 року ЕВА, у відповідних випадках, видає такі настанови. Особлива увага повинна приділятися характеру і розміру бізнесу та, у відповідних випадках і пропорційно, повинні визначатися конкретні заходи.

СЕКЦІЯ 3

Співпраця

Підсекція I

Національна співпраця

Стаття 49

Держави-члени повинні забезпечити наявність в розробників політик, підрозділів фінансової розвідки та інших компетентних органів, які беруть участь у режимі боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, а також податкових та правоохоронних органів, які діють в рамках цієї Директиви, ефективних механізмів для надання їм можливості співпрацювати та здійснювати координацію на національному рівні стосовно розробки та імплементації політик і діяльності для боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи виконання їхніх обов'язків відповідно до **статті 7**.

Підсекція II

Співпраця з ЕВА

Стаття 50

Компетентні органи повинні надати ЕВА усю інформацію, необхідну для здійснення його діяльності відповідно до цієї Директиви.

Підсекція IIa

Співпраця між компетентними органами держав-членів

Стаття 50a

Для цілей цієї Директиви держави-члени не повинні забороняти або встановлювати необґрунтовані або надмірно обмежувальні умови обміну інформацією чи допомоги між компетентними органами. Зокрема, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи не відхиляли запити на надання допомоги з таких причин:

(a) запит вважається таким, що стосується також питань оподаткування;

(b) національне право вимагає від зобов'язаних осіб зберігати таємницю або конфіденційність, за винятком випадків, коли запитувана інформація захищена правом на відмову від свідчень або зобов'язанням збереження юридичної професійної таємниці, як описано в [статті 34\(2\)](#);

(c) у державі-члені, якій подають запит, проводиться слідство, розслідування чи провадження, за винятком випадків, коли допомога перешкоджала б такому слідству, розслідуванню чи провадженню;

(d) характер або статус компетентного органу, який здійснює запит, відрізняється від характеру або статусу компетентного органу, до якого надсилається запит.

Підсекція III

Співпраця між підрозділами фінансової розвідки та з Комісією

Стаття 51

Комісія може надати таку допомогу, яка може знадобитися для сприяння координації, включаючи обмін інформацією між підрозділами фінансової розвідки в Союзі. Вона може регулярно проводити зустрічі Платформи підрозділів фінансової розвідки ЄС, яка складається з представників підрозділів фінансової розвідки держав-членів, з метою сприяння співпраці між підрозділами фінансової розвідки, обміну думками й надання рекомендацій щодо питань імплементації, що стосуються підрозділів фінансової розвідки і зобов'язаних осіб, а також питань щодо співпраці, таких як ефективна співпраця між підрозділами фінансової розвідки, виявлення підозрілих операцій на транскордонному рівні, стандартизація форматів повідомлень за допомогою вебсайту FIU.net або його правонаступника, спільного аналізу транскордонних справ, та виявлення тенденцій і факторів, що стосуються оцінювання ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму на національному та наднаціональному рівнях.

Стаття 52

Держави-члени повинні забезпечувати максимально можливу співпрацю між підрозділами фінансової розвідки, незалежно від їхнього організаційного статусу.

Стаття 53

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб підрозділи фінансової розвідки обмінювалися, спонтанно або на вимогу, будь-якою інформацією, що може мати значення для опрацювання або аналізу підрозділами фінансової розвідки інформації, пов'язаної з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму та з відповідною фізичною або юридичною особою, що брала участь у такій діяльності, незалежно від виду пов'язаних предикатних злочинів, і навіть якщо вид пов'язаних предикатних злочинів не встановлено на момент обміну.

Запит повинен містити відповідні факти, довідкову інформацію, причини запиту та спосіб використання запитуваної інформації. Можуть застосовуватися різні механізми обміну, якщо це погоджено між підрозділами фінансової розвідки, зокрема щодо обміну через FIU.net або його правонаступника.

Коли підрозділ фінансової розвідки отримує повідомлення відповідно до [пункту \(а\)](#) першого підпараграфу статті 33(1), який стосується іншої держави-члена, він повинен негайно передати його підрозділу фінансової розвідки такої держави-члена.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб підрозділ фінансової розвідки, до якого подається запит, обов'язково використовував весь спектр належних йому повноважень, які він зазвичай використав би на національному рівні для отримання та аналізу інформації, коли він

відповідає на запит про інформацію, зазначений у параграфі 1, отриманий від іншого підрозділу фінансової розвідки.

Підрозділ фінансової розвідки, до якого направлено запит, повинен своєчасно відповідати на нього.

Якщо підрозділ фінансової розвідки бажає отримати додаткову інформацію від зобов'язаної особи, що має осідок в іншій державі-члені та провадить діяльність на її території, запит повинен бути адресований підрозділу фінансової розвідки держави-члена, на території якої має осідок зобов'язана особа. Такий підрозділ фінансової розвідки отримує інформацію відповідно **достатті 33(1)** і негайно передає відповідь.

3. Підрозділ фінансової розвідки може відмовити в обміні інформацією лише у виняткових випадках, коли обмін може суперечити фундаментальним принципам його національного права. Зазначені виняткові випадки повинні бути визначені у спосіб, який запобігає неналежному використанню або необґрунтованому обмеженню обміну інформацією в аналітичних цілях.

Стаття 54

Інформація та документи, отримані відповідно до **статей 52 і 53**, повинні використовуватися для виконання підрозділами фінансової розвідки завдань, передбачених цією Директивою. Під час обміну інформацією або документами відповідно до **статей 52 і 53** підрозділ фінансової розвідки, який передає інформацію, може встановити обмеження та умови розкриття зазначеної інформації. Підрозділи фінансової розвідки, що отримують інформацію та документи, повинні дотримуватися таких обмежень та умов.

Держави-члени повинні забезпечити призначення підрозділами фінансової розвідки принаймні однієї контактної особи або пункту, відповідальних за отримання запитів на інформацію від підрозділів фінансової розвідки інших держав-членів.

Стаття 55

1. Держави-члени повинні забезпечити використання інформації, обмін якою здійснюється відповідно до **статей 52 і 53**, лише з метою, з якою було здійснено запит або надано інформацію, та необхідність отримання попереднього дозволу підрозділу фінансової розвідки, який надає цю інформацію для будь-якого її поширення підрозділом фінансової розвідки, який її отримує, будь-якому органу, агенції або департаменту, або будь-якого використання цієї інформації для цілей, окрім первісно затверджених.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб попередній дозвіл підрозділу фінансової розвідки на розповсюдження інформації надавався компетентним органам швидко і в максимально можливому обсязі, незалежно від виду пов'язаних предикатних злочинів. Підрозділ фінансової розвідки, до якого спрямований запит, не повинен відмовлятися від своєї згоди на розповсюдження такої інформації, окрім випадків, коли це виходитиме за межі застосування положень режиму боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, або може стати на заваді слідству, або іншим чином не відповідатиме фундаментальним принципам національного права зазначеної держави-члена. Будь-яка така відмова надати згоду повинна бути пояснена належним чином. Зазначені винятки повинні бути визначені у спосіб, який запобігає неналежному використанню або неналежним обмеженням надання інформації компетентним органам.

Стаття 56

1. Держави-члени повинні вимагати від підрозділів фінансової розвідки використання захищених каналів комунікації між ними та заохочувати використання FIU.net або його наступника.

2. Держави-члени повинні забезпечити співпрацю своїх підрозділів фінансової розвідки щодо використання сучасних технологій відповідно до свого національного права з метою виконання їхніх завдань, визначених у цій Директиві. Зазначені технології дозволяють підрозділам фінансової розвідки співставляти свої дані з даними інших підрозділів фінансової розвідки анонімно шляхом задля забезпечення повного захисту персональних даних з метою виявлення суб'єктів інтересу підрозділів фінансової розвідки в інших державах-членах та визначення їхніх доходів і коштів.

Стаття 57

Розбіжності в національному праві між означеннями предикатних злочинів, зазначених у [пункті 4](#) статті 3, не повинні перешкоджати здатності підрозділів фінансової розвідки надавати допомогу іншому органу фінансової розвідки і не повинні обмежувати обмін, розповсюдження та використання інформації відповідно до [статей 53, 54 і 55](#).

Підсекція IIIa

Співпраця між компетентними органами, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами та іншими органами, на які поширюються зобов'язання щодо збереження професійної таємниці

Стаття 57a

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб усі особи, які працюють або працювали в компетентних органах, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами в частині відповідності цій Директиві, а також аудитори або експерти, які діють від імені таких компетентних органів, несли зобов'язання щодо збереження професійної таємниці.

Без обмеження випадків, що регулюються кримінальним правом, конфіденційна інформація, отримана особами, зазначеними в першому підпараграфі, під час виконання своїх завдань відповідно до цієї Директиви, може розкриватися лише в стислому або загальному вигляді у спосіб, що не дозволяє ідентифікувати окремі кредитні або фінансові установи.

2. Параграф 1 не перешкоджає обміну інформацією між:

(а) компетентними органами, які здійснюють нагляд за кредитними та фінансовими установами в державі-члені відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів, що регулюють нагляд за кредитними і фінансовими установами;

(б) компетентними органами, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами в різних державах-членах відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів, що регулюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, включаючи Європейський центральний банк (ЄЦБ), діючи згідно з Регламентом Ради (ЄС) № 1024/2013 ⁽²³⁾. До зазначеного обміну інформацією повинні застосовуватися умови збереження професійної таємниці, визначені у параграфі 1.

До 10 січня 2019 року компетентні органи, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами відповідно до цієї Директиви, і ЄЦБ, що діє відповідно до статті 27(2) Регламенту (ЄС) № 1024/2013 і [пункту \(g\)](#) першого підпараграфу статті 56 Директиви 2013/36/ЄС Європейського Парламенту і Ради ⁽²⁴⁾, повинні укласти, за підтримки європейських наглядових органів, договір про практичні аспекти обміну інформацією.

3. Компетентні органи, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, що отримують конфіденційну інформацію відповідно до параграфу 1, повинні використовувати цю інформацію лише:

(а) для виконання своїх обов'язків відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів у сфері боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, пруденційного регулювання та нагляду за кредитними і фінансовими установами, включаючи застосування санкцій;

(b) під час оскарження рішення компетентного органу, який здійснює нагляд за кредитними і фінансовими установами, включаючи судове оскарження;

(с) під час судового оскарження, ініційованого відповідно до спеціальних положень, передбачених законодавством Союзу, ухваленим у сфері застосування цієї Директиви або у сфері пруденційного регулювання та нагляду за кредитними і фінансовими установами.

4. Для цілей цієї Директиви держави-члени повинні забезпечити, наскільки це можливо, співпрацю між компетентними органами, що здійснюють нагляд за кредитними та фінансовими установами, незалежно від їхнього характеру або статусу. Така співпраця також включає можливість проводити в рамках повноважень компетентного органу, до якого подано запит, розслідування від імені компетентного органу, який подає запит, і наступний обмін інформацією, отриманою за результатами такого розслідування.

5. Держави-члени повинні дозволити своїм національним компетентним органам, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, укласти угоди про співпрацю та обмін конфіденційною інформацією з компетентними органами третіх країн, що відповідають зазначеним національним компетентним органам. Такі угоди про співпрацю повинні укладатися на основі взаємності, і лише якщо на інформацію, що розкривається, поширюється гарантія збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентна гарантії, зазначеній у параграфі 1. Конфіденційна інформація, обмін якою здійснюється відповідно до зазначених угод про співпрацю, повинна використовуватися для цілей виконання завдання нагляду такими органами.

Якщо інформація, яка є предметом обміну, походить з іншої держави-члена, вона може бути розкрита лише за умови чіткої згоди компетентного органу, який її поширив, та, у відповідних випадках, лише для цілей, щодо яких зазначений орган надав свою згоду.

Стаття 57b

1. Незважаючи на [статтю 57a\(1\)](#) і [\(3\)](#) та без обмеження [статті 34\(2\)](#), держави-члени можуть дозволяти обмін інформацією між компетентними органами у тій самій державі-члені або в різних державах-членах, між компетентними органами та органами, на які покладено нагляд за установами фінансового сектору, та фізичними або юридичними особами, що здійснюють свою професійну діяльність відповідно до [пункту \(3\)](#) [статті 2\(1\)](#), та органами, що відповідно до закону є відповідальними за нагляд за фінансовими ринками, при здійсненні ними відповідних наглядових функцій.

На отриману інформацію в будь-якому випадку поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у [статті 57a\(1\)](#).

2. Незважаючи на [статтю 57a\(1\)](#) і [\(3\)](#), держави-члени можуть на підставі положень національного права дозволити розкриття певної інформації іншим національним органам, які відповідно до закону є відповідальними за нагляд за фінансовими ринками або на які покладено обов'язки в сфері боротьби з відмиванням грошей, пов'язаними предикатними злочинами або фінансуванням тероризму чи розслідування таких злочинів.

Однак конфіденційна інформація, обмін якою здійснюється відповідно до цього параграфа, повинна використовуватися лише з метою виконання юридичних завдань відповідних органів. На осіб, що мають доступ до такої інформації, поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у [статті 57a\(1\)](#).

3. Держави-члени можуть дозволити розкриття певної інформації стосовно нагляду за кредитними установами з метою відповідності цій Директиві слідчим комітетам парламентів, рахунковим палатам та іншим установам, відповідальним за розслідування, в їхніх державах-членах, за таких умов:

(a) установи мають чітко окреслені повноваження відповідно до національного права щодо розслідування або перевірки діяльності органів, відповідальних за нагляд за зазначеними кредитними установами або за законодавством щодо такого нагляду;

(b) інформація є абсолютно необхідною для виконання повноважень, зазначених у пункті (a);

(c) на осіб, що мають доступ до інформації, поширюються передбачені національним законодавством вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 57a(1);

(d) якщо інформація походить з іншої держави-члена, вона не повинна розкриватися без попередньої згоди компетентних органів, які розкрили її, і розкриття повинно здійснюватися лише для цілей, щодо яких органи надали згоду.

СЕКЦІЯ 4

Санкції

Стаття 58

1. Держави-члени повинні забезпечувати можливість притягнення зобов'язаних осіб до відповідальності за порушення положень національного права, що транспонують цю Директиву, відповідно до цієї статті і статей 59-61. Будь-яка відповідна санкція або захід повинні бути дієвими, пропорційними та стримувальними.

2. Без обмеження права держав-членів передбачати або накладати кримінальні санкції, держави-члени повинні встановлювати правила стосовно адміністративних санкцій та заходів і забезпечити можливість своїх компетентних органів накладати такі санкції і вживати таких заходів стосовно порушень положень національного права, що транспонують цю Директиву, а також забезпечити їхнє виконання.

Держави-члени можуть вирішити не встановлювати правила щодо адміністративних санкцій або заходів за порушення, які підпадають під кримінальні санкції в їхніх системах національного права. У такому випадку держави-члени повинні повідомити Комісію про відповідні норми кримінального права.

Держави-члени повинні забезпечити виявлення компетентними органами порушень, щодо яких застосовуються кримінальні санкції, та своєчасно інформувати правоохоронні органи.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, якщо дія зобов'язань поширюється на юридичних осіб у разі порушення положень національного права, що транспонують цю Директиву, санкції та заходи могли застосовуватися до членів органу правління та інших фізичних осіб, відповідальних за порушення згідно з національним законодавством.

4. Держави-члени повинні забезпечити наявність в компетентних органів усіх наглядових і слідчих повноважень, необхідних для виконання їхніх функцій.

5. Компетентні органи повинні виконувати свої повноваження щодо накладення адміністративних санкцій і заходів відповідно до цієї Директиви і національного права, будь-яким із наступних способів:

(a) безпосередньо;

- (b) у співпраці з іншими органами;
- (c) шляхом делегування їх іншим органам під свою відповідальність;
- (d) шляхом звернення до компетентних судових органів.

Під час здійснення повноважень щодо накладення адміністративних санкцій і вжиття заходів, компетентні органи повинні тісно співпрацювати для отримання належних результатів виконання зазначених адміністративних санкцій або заходів і координувати зусилля під час виявлення та розкриття транскордонних злочинів.

Стаття 59

1. Держави-члени повинні забезпечити застосування цієї статті принаймні до порушень з боку зобов'язаних осіб, які є серйозними, повторюваними, систематичними або їх комбінацією, вимог, визначених у:

- (a) статтях 10-24 (належна перевірка клієнтів);
- (b) статтях 33,34 і 35 (повідомлення про підозрілі операції);
- (c) статті 40 (ведення обліку); і
- (d) статтях 45 і 46 (внутрішній контроль).

2. Держави-члени повинні пересвідчитися, що в усіх випадках, зазначених у параграфі 1, адміністративні санкції і заходи, які можуть застосовуватися, включають принаймні таке:

- (a) публічну заяву, яка ідентифікує фізичну або юридичну особу, і природу порушення;
- (b) наказ, який вимагає від фізичної або юридичної особи припинити поведінку та утриматися від повторення такої поведінки;
- (c) якщо до зобов'язаної особи застосовується дозвіл, анулювання або припинення дозволу;
- (d) тимчасову заборону будь-якій особі, яка виконує управлінські функції у зобов'язаній особі, або будь-якій іншій фізичній особі, визнаній відповідальною за порушення, виконувати управлінські функції;
- (e) максимальну суму адміністративної штрафної санкції, яка становить принаймні подвійну суму вигоди, отриманої від порушення, якщо сума вигоди може бути визначена, або принаймні 10000000 євро.

3. Якщо відповідна зобов'язана особа є кредитною або фінансовою установою, держави-члени повинні забезпечити, як відступ від параграфу 2(e), можливість застосування також таких санкцій:

- (a) у випадку юридичної особи, максимальні суми адміністративних штрафних санкцій в розмірі принаймні 50000000 євро або 10% загального річного обороту відповідно до останньої наявної фінансової звітності, затвердженої органом управління; якщо зобов'язана особа є материнською компанією або дочірньою компанією материнської компанії, що зобов'язана готувати консолідовану фінансову звітність згідно зі статтею 22 Директиви 2013/34/ЄС, зазначений загальний річний оборот означає загальний річний оборот або відповідний вид доходу згідно з відповідними Директивами про бухгалтерський облік, згідно з останньою наявною консолідованою фінансовою звітністю, затвердженою органом управління головної материнської компанії;

(b) у випадку фізичної особи, максимальні суми адміністративних штрафних санкцій в розмірі принаймні 5000000 євро, або в державах-членах, валютою яких не є євро, еквівалентні суми в національній валюті станом на 25 червня 2015 року.

4. Держави-члени можуть надати компетентним органам повноваження накладати додаткові види адміністративних санкцій окрім тих, які зазначено у пунктах (a)-(d) параграфа 2, або накладати адміністративні штрафні санкції, які перевищують суми, зазначені у пункті (e) параграфа 2 і параграфі 3.

Стаття 60

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб рішення про накладення адміністративної санкції або заходу за порушення положень національного права, що транспонують цю Директиву, яке не було оскаржено, публікувалося компетентними органами на їхньому офіційному вебсайті відразу після повідомлення особи, проти якої застосовується санкція, про зазначене рішення. Публікація повинна містити принаймні інформацію про тип і характер порушення і осіб, яких було визнано відповідальними. Держави-члени не зобов'язані застосовувати цей підпараграф до рішень, які передбачають вжиття заходів слідчого характеру.

Якщо оприлюднення ідентифікаційних даних відповідальних осіб, зазначених у першому підпараграфі, або їхніх персональних даних вважається компетентним органом диспропорційним після індивідуального оцінювання стосовно пропорційності публікації таких даних, або якщо публікація загрожує стабільності фінансових ринків або поточному розслідуванню, компетентні органи повинні:

(a) відтермінувати публікацію рішення про застосування адміністративної санкції або заходу до моменту зникнення причин, що унеможливають його публікацію;

(b) оприлюднити рішення про накладення адміністративної санкції або заходу на анонімній основі згідно з національним правом, якщо така анонімна публікація забезпечує ефективний захист відповідних персональних даних; у випадку рішення про оприлюднення адміністративної санкції або заходу на анонімній основі, публікація відповідних даних може бути відтермінована на розумний період часу, якщо протягом зазначеного періоду передбачається зникнення причин анонімної публікації.

(c) не оприлюднювати рішення про накладення адміністративної санкції або заходу взагалі у випадку, якщо опції, викладені у пунктах (a) і (b) вважаються недостатніми для забезпечення:

(i) відсутності загрози для стабільності фінансових ринків; або

(ii) пропорційності публікації рішення стосовно заходів, які вважаються незначними.

2. Якщо держави-члени дозволяють публікацію рішень, які оскаржуються, компетентні органи повинні також негайно публікувати на своїх офіційних вебсайтах таку інформацію та будь-яку подальшу інформацію про результати оскарження. Крім того, будь-яке рішення про скасування попереднього рішення про накладення адміністративної санкції або заходу також повинне публікуватися.

3. Компетентні органи повинні забезпечити наявність будь-якої публікації відповідно до цієї статті на своїх офіційних вебсайтах протягом п'яти років після її розміщення. Однак персональні дані, що містяться в публікації, зберігаються лише на офіційному вебсайті компетентного органу протягом періоду, необхідного відповідно до застосовних правил захисту даних.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при визначенні типу та рівня адміністративних санкцій чи заходів компетентні органи брали до уваги всі відповідні обставини, включаючи, якщо застосовно:

- (a) тяжкість і тривалість порушення;
- (b) ступінь відповідальності фізичної або юридичної особи, яку визнано відповідальною;
- (c) фінансову спроможність фізичної або юридичної особи, яку визнано відповідальною, яка засвідчується, наприклад, розміром сукупного обороту юридичної особи, яку було визнано відповідальною, або розміром річного доходу фізичної особи, яку було визнано відповідальною;
- (d) вигоду, отриману внаслідок порушення фізичною або юридичною особою, яку визнано відповідальною, в тій мірі, в якій її можна визначити;
- (e) збитки третіх осіб, спричинені порушенням, в тій мірі, в якій вони підлягають визначенню;
- (f) рівень співпраці фізичної або юридичної особи, яку визнано відповідальною, з компетентним органом;
- (g) попередні порушення з боку фізичної або юридичної особи, яку визнано відповідальною.

5. Держави-члени повинні забезпечити можливість визнання юридичних осіб відповідальними за порушення, зазначені у [статті 59\(1\)](#), скоєні для їхньої вигоди будь-якою особою, яка діє окремо або як частина органу зазначеної юридичної особи та обіймає керівну посаду в юридичній особі на основі:

- (a) повноважень представляти юридичну особу;
- (b) повноважень ухвалювати рішення від імені юридичної особи; або
- (c) повноважень здійснювати контроль у юридичній особі.

6. Держави-члени повинні також забезпечити можливість притягнення до відповідальності юридичних осіб у випадках, коли відсутність нагляду або контролю з боку особи, зазначеної у параграфі 5 цієї статті, уможливила скоєння одного з порушень, визначених [статтею 59\(1\)](#), на користь такої юридичної особи особою під її керівництвом.

Стаття 61

1. Держави-члени повинні забезпечити створення компетентними органами, а також, у відповідних випадках, саморегульвними органами, ефективних і надійних механізмів для сприяння надання компетентним органам, а також, у відповідних випадках, саморегульвним органам, інформації стосовно потенційних або наявних порушень національного права, що транспонує цю Директиву.

З цією метою, вони повинні створити один або декілька безпечних каналів комунікації для осіб для здійснення повідомлень, зазначених у першому підпараграфі. Такі канали повинні забезпечити, щоб особи, які надають інформацію, були відомі лише компетентним органам й, у відповідних випадках, саморегульвним органам.

2. Механізми, зазначені в параграфі 1, повинні включати щонайменше:

- (a) спеціальні процедури для отримання повідомлень про порушення та подальші дії;
- (b) належний захист працівників або осіб, які знаходяться в порівнянному становищі, зобов'язаних осіб, які повідомляють про порушення, вчинені всередині зобов'язаної особи;

(с) належний захист обвинуваченої особи;

(d) захист персональних даних стосовно особи, яка повідомляє інформацію про порушення, а також фізичної особи, яка ймовірно є відповідальною за порушення, відповідно до принципів, визначених у Директиві 95/46/ЄС;

(е) чіткі правила, які гарантують конфіденційність у всіх випадках стосовно особи, яка повідомляє про порушення, скоєні в зобов'язаній особі, окрім випадків, коли розкриття інформації вимагається відповідно до національного права в контексті подальших розслідувань або судових проваджень.

3. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб наявності в них належних процедур, що дають можливість їхнім працівникам або особам, що перебувають у порівнянному становищі, надавати внутрішні повідомлення про порушення через спеціальний незалежний і анонімний канал, пропорційний характеру та розміру зазначеної зобов'язаної особи.

Держави-члени повинні забезпечити юридичний захист осіб, включаючи працівників і представників зобов'язаної особи, що здійснюють внутрішнє повідомлення або повідомлення підрозділу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму, від погроз, помсти або ворожих дій, зокрема, від несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб особи, які знаходяться під небезпекою погроз, ворожих дій, або несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці через внутрішнє повідомлення або повідомлення підрозділу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму, мали право у безпечний спосіб подати скаргу до відповідних компетентних органів. Без обмеження конфіденційності інформації, зібраної підрозділами фінансової розвідки, держави-члени повинні також забезпечити, щоб зазначені особи мали право на ефективний засіб захисту їхніх прав, передбачених цим параграфом.

Стаття 62

1. Держави-члени повинні забезпечити надання їхніми компетентними органами інформації ЕВА про всі адміністративні санкції та заходи, вжиті відповідно до статей 58 і 59 щодо кредитних і фінансових установ, у тому числі про будь-яке звернення з цього приводу та його наслідки.

2. Держави-члени забезпечують, щоб їхні компетентні органи відповідно до їхнього національного права перевіряли наявність судимості в кримінальному досьє відповідної особи. Будь-який обмін інформацією для цих цілей повинен здійснюватися відповідно до Рішення 2009/316/ЮВС і Рамкового Рішення 2009/315/ЮВС, які імплементуються національним правом.

3. ЕВА повинен підтримувати вебсайт, який містить посилання на кожну публікацію компетентним органом адміністративних санкцій і заходів, вжитих відповідно до статті 60, щодо кредитних та фінансових установ із зазначенням часового періоду, протягом якого держава-член оприлюднює адміністративні санкції та заходи.

ГЛАВА VII ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 63

Пункт (d) параграфа 2 статті 25 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 ⁽²⁵⁾ замінити на таке:

«(d) центральний контрагент, що має осідок або дозвіл у третій країні, яку Комісія не вважає відповідно до Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 ⁽²⁶⁾ такою, що має стратегічні недоліки в своєму національному режимі боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, які становлять значні загрози для фінансової системи Союзу.

Стаття 64

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти покладають на Комісію відповідно до умов, визначених у цій статті.

2. Повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені в [статті 9](#), надаються Комісії на невизначений термін, починаючи з 25 червня 2015 року.

3. Повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені в [статті 9](#), можуть бути скасовані в будь-який час Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє дію делегованого повноваження, вказаного в такому рішенні. Таке рішення набуває чинності на наступний день після його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу* або в пізнішу дату, вказану в ньому. Воно не впливає на чинність будь-яких делегованих актів, які вже набули чинності.

4. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона надає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.

5. Делегований акт, ухвалений відповідно до [статті 9](#), набуває чинності лише в тому випадку, якщо Європейський Парламент чи Рада не висловили заперечень протягом одного місяця з моменту повідомлення про цей акт Європейському Парламенту та Раді, або якщо до закінчення цього періоду Європейський Парламент і Рада повідомили Комісії, що вони не заперечуватимуть. Цей період повинен бути подовжений на один місяць за ініціативи Європейського Парламенту та Ради.

Стаття 64а

1. Комісії надає допомогу Комітет з питань запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму («комітет»), зазначений у [статті 23](#) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847⁽²⁷⁾. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011. ⁽²⁸⁾.

2. У разі покликання на цей параграф застосовується [стаття 5](#) Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття 65

1. До 11 січня 2022 року і кожні три роки після цього Комісія повинна складати звіт про імплементацію цієї Директиви та подавати його до Європейського Парламенту та Ради.

Такий звіт повинен включати, зокрема:

(a) дані щодо ухвалених конкретних інструментів і механізмів, створених на рівні Союзу та держав-членів для запобігання та вирішення проблем, що виникають, і нових подій, що становлять загрозу фінансовій системі Союзу;

(b) подальші заходи, вжиті на рівні Союзу та держав-членів на основі повідомлених їм проблем, в тому числі скарг, пов'язаних із національним правом, що перешкоджає здійсненню наглядових і слідчих повноважень компетентних і саморегулювальних органів;

(c) дані про наявність відповідної інформації для компетентних органів і підрозділів фінансової розвідки держав-членів для запобігання застосуванню фінансової систем для цілей відмивання грошей і фінансування тероризму;

(d) дані про міжнародну співпрацю та обмін даними між компетентними органами та підрозділами фінансової розвідки;

(e) дані про необхідні дії Комісії для перевірки вжиття державами-членами заходів відповідно до цієї Директиви, оцінювання проблем, що виникають, та змін у державах-членах;

(f) аналіз доцільності конкретних заходів і механізмів на рівні Союзу і держав-членів щодо можливостей збору та доступу до корисної інформації про бенефіціарних власників корпоративних та інших юридичних осіб, створених за межами Союзу, та пропорційності заходів, зазначених у **пункті (b)** статті 20;

(g) оцінку дотримання фундаментальних прав і принципів, визнаних Хартією фундаментальних прав Європейського Союзу.

Перший звіт, який повинен бути опублікований до 11 січня 2022 року, повинен супроводжуватися, за необхідності, відповідними законодавчими пропозиціями, зокрема, у відповідних випадках, щодо віртуальних валют, повноважень щодо створення та ведення центральної бази даних для реєстрації користувачів і адрес гаманців, доступних підрозділам фінансової розвідки, а також форм самостійного представлення декларацій користувачами віртуальних валют і вдосконалення співпраці між Офісами з повернення активів держав-членів і застосування на основі ризику заходів, зазначених у **пункті (b)** статті 20.

2. До 1 червня 2019 року Комісія повинна оцінити рамки співпраці підрозділів фінансової розвідки з третіми країнами, а також перешкоди і можливості для вдосконалення співпраці між підрозділами фінансової розвідки у Союзі, включаючи можливість створення механізму координації і підтримки.

3. Комісія повинна за потреби надавати Європейському Парламенту і Раді звіт для оцінювання необхідності й пропорційності зниження процентного співвідношення для визначення бенефіціарних власників юридичних осіб у світлі будь-якої рекомендації, наданої в цьому контексті міжнародними організаціями і суб'єктами нормотворчості з компетенцією в сфері запобігання відмиванню грошей і боротьби з фінансуванням тероризму, після здійснення нової оцінки, і за потреби подати законодавчу пропозицію.

Стаття 66

Директиви [2005/60/ЄС](#) і [2006/70/ЄС](#) скасовуються з 26 червня 2017 року.

Покликання на скасовані Директиви необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву та читати згідно з кореляційною таблицею, наведеною в додатку XVI до цієї Директиви.

Стаття 67

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, до 26 червня 2017 року.

Держави-члени повинні застосовувати **статтю 12(3)** з 10 липня 2020 року.

Держави-члени повинні створити реєстри, зазначені у **статті 30**, до 10 січня 2020 року, реєстри, зазначені у **статті 31**, до 10 березня 2020 року, і центральні автоматизовані механізми, зазначені у **статті 32а**, до 10 вересня 2020 року.

Комісія повинна забезпечити взаємозв'язок реєстрів, зазначених у **статтях 30 і 31**, у взаємодії з державами-членами до 10 березня 2021 року.

Держави-члени повинні негайно повідомити Комісії текст заходів, зазначених у цьому параграфі.

Якщо держави-члени ухвалюють ці заходи, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Методи здійснення такого покликання визначають держави-члени.

2. Держави-члени передають Комісії текст основних положень національного законодавства, які вони ухвалюють у сфері регулювання цієї Директиви.

3. Держави-члени повинні прийняти та опублікувати до 30 грудня 2024 року закони, нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання статті 2(1), пункту 3, статті 3, пункту (2)(g), статті 3, пунктів (8), (18), (19) та (20), статті 19a(1), статті 19b(1) та (2), статті 45(9) та статті 47(1). Вони повинні негайно надати текст цих заходів Комісії.

Вони повинні застосовувати ці заходи з 30 грудня 2024 року.

Стаття 68

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 69

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК І

Нижче наводиться невичерпний перелік показників ризику, які зобов'язані особи повинні брати до уваги під час визначення міри вжиття заходів з належної перевірки клієнтів відповідно до **статті 13(3)**:

- (i) мета рахунку або відносин;
- (ii) рівень активів, які вносить клієнт, або обсяг здійснюваних операцій;
- (iii) регулярність або тривалість ділових відносин.

ДОДАТОК II

Нижче наводиться невичерпний перелік факторів і видів доказів потенційно нижчого ризику, зазначених у [статті 16](#):

(1) Фактори ризику, пов'язаного з клієнтом:

(a) публічні компанії, зареєстровані на фондовій біржі, на які поширюються вимоги щодо розкриття інформації (на підставі правил фондової біржі, закону або зобов'язальних інструментів), що накладають вимоги стосовно забезпечення належної прозорості бенефіціарної власності;

(b) публічні адміністрації або підприємства;

(c) клієнти є резидентами географічних районів нижчого ризику відповідно до пункту (3);

(2) Фактори ризику, пов'язаного з продуктом, послугою, операцією або каналом постачання:

(a) договори страхування життя з низькою страховою премією;

(b) договори пенсійного страхування, якщо вони не передбачають можливості дострокового розірвання та якщо договір страхування не може бути використаний в якості застави;

(c) пенсійна, накопичувальна або подібна схема, яка забезпечує пенсійні виплати працівникам, внески до якої здійснюються шляхом вирахування із заробітної плати, а правила схеми не дозволяють передавати право власності на частку учасника схеми;

(d) фінансові продукти або послуги, які надають належним чином визначені і обмежені послуги певним типам клієнтів з метою розширення доступу для цілей фінансової інклюзії;

(e) продукти, щодо яких управління ризиками відмивання грошей або фінансування тероризму здійснюється на основі інших факторів, таких як встановлення граничних значень для гаманця або прозорість власності (наприклад, деякі види електронних грошей);

Географічні фактори ризику - реєстрація, заснування, місце проживання в:

(a) державах-членах;

(b) третіх країнах, що мають ефективні системи боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;

(c) третіх країнах, що визначаються надійними джерелами як такі, що мають низький рівень корупції або іншої злочинної діяльності;

(d) третіх країнах, що на основі надійних джерел, таких як взаємні оцінки, детальні звіти про результати оцінювання або опубліковані звіти про подальші заходи, мають вимоги стосовно боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму відповідно до оновлених Рекомендацій FATF та ефективно виконують зазначені вимоги.

ДОДАТОК III

Нижче наводиться невичерпний перелік факторів і видів доказів потенційно вищого ризику, зазначених в [статті 18\(3\)](#):

(1) Фактори ризику, пов'язаного з клієнтом:

(a) ділові відносини здійснюються за незвичних обставин;

(b) клієнти є резидентами географічних районів підвищеного ризику відповідно до пункту (3);

(c) клієнти є юридичними особами або правовими утвореннями, які є особистими інструментами володіння активами;

(d) компанії, що мають номінальних акціонерів або здійснюють випуск акцій на пред'явника;

(e) підприємства, діяльність яких пов'язана зі значним обігом готівкових коштів;

(f) структура власності компанії є незвичною або надмірно складною з огляду на характер діяльності компанії;

(g) клієнт є громадянином третьої країни, який подає заявку на отримання права на проживання або громадянства у державі-члені в обмін на переміщення капіталу, придбання власності чи державних облігацій або інвестиції в корпоративних осіб у зазначеній державі-члені.

(2) Фактори ризику, пов'язаного з продуктом, послугою, операцією або каналом постачання:

(a) приватний банкінг;

(b) продукти або операції є такими, що можуть заохочувати анонімність;

(c) дистанційні ділові відносини або операції без певних гарантій, таких як засоби електронної ідентифікації, відповідні довірчі послуги, що визначені в Регламенті (ЄС) № 910/2014, або будь-який інший безпечний, дистанційний або електронний процес ідентифікації, регульований, визнаний або прийнятий відповідними національними органами;

(d) платіж, отриманий від невідомих або непов'язаних третіх сторін;

(e) нові продукти і методи ведення господарської діяльності, включаючи новий механізм постачання, та використання нових технологій або технологій, що розвиваються, як щодо нових, так і щодо наявних продуктів;

(f) операції, пов'язані з нафтою, зброєю, дорогоцінними металами, тютюновими виробами, культурними артефактами та іншими предметами, які мають археологічне, історичне, культурне та релігійне значення або рідкісну наукову цінність, а також слоновою кісткою та видами, що перебувають під охороною.

(3) Географічні фактори ризику:

(a) без обмеження [статті 9](#), країни, визначені надійними джерелами, такими як взаємне оцінювання, детальні звіти про результати оцінювання або опубліковані звіти про подальші

заходи, як такі, що не мають ефективних систем боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;

(b) країни, визначені надійними джерелами, такими, які мають значний рівень корупції або іншої злочинної діяльності;

(c) країни, на які поширюються санкції, ембарго або аналогічні заходи, ініційовані, наприклад Союзом або ООН;

(d) країни, які фінансують або підтримують тероризм, або які офіційно визнали терористичні організації, що діють на їхній території.

ДОДАТОК IV

Кореляційна таблиця

Ця Директива	Директива 2005/60/ЄС	Директива 2006/70/ЄС
-		Стаття 1
-		Стаття 3
-		Стаття 5
-		Стаття 6
-		Стаття 7
Стаття 1	Стаття 1	
Стаття 2	Стаття 2	
Стаття 2(3)-(9)		Стаття 4
Стаття 3	Стаття 3	
Статті 3(9), (10) і (11)		Статті 2(1), (2) і (3)
Стаття 4	Стаття 4	
Стаття 5	Стаття 5	
Статті 6-8	-	
Стаття 10	Стаття 6	
Стаття 11	Стаття 7	
Стаття 13	Стаття 8	
Стаття 14	Стаття 9	
Стаття 11(d)	Стаття 10(1)	

-	Стаття 10(2)	
Статті 15, 16 і 17	Стаття 11	
-	Стаття 12	
Статті 18-24	Стаття 13	
Стаття 22		Стаття 2(4)
Стаття 25	Стаття 14	
-	Стаття 15	
Стаття 26	Стаття 16	
-	Стаття 17	
Стаття 27	Стаття 18	
Стаття 28	-	
Стаття 29	Стаття 19	
Стаття 30	-	
Стаття 31	-	
-	Стаття 20	
Стаття 32	Стаття 21	
Стаття 33	Стаття 22	
Стаття 34	Стаття 23	
Стаття 35	Стаття 24	
Стаття 36	Стаття 25	
Стаття 37	Стаття 26	
Стаття 38	Стаття 27	

Стаття 39	Стаття 28	
-	Стаття 29	
Стаття 40	Стаття 30	
Стаття 45	Стаття 31	
Стаття 42	Стаття 32	
Стаття 44	Стаття 33	
Стаття 45	Стаття 34	
Стаття 46	Стаття 35	
Стаття 47	Стаття 36	
Стаття 48	Стаття 37	
Стаття 49	-	
Стаття 50	Стаття 37а	
Стаття 51	Стаття 38	
Статті 52-57	-	
Статті 58-61	Стаття 39	
-	Стаття 40	
-	Стаття 41	
-	Стаття 41а	
-	Стаття 41b	
Стаття 65	Стаття 42	
-	Стаття 43	
Стаття 66	Стаття 44	

Стаття 67	Стаття 45	
Стаття 68	Стаття 46	
Стаття 69	Стаття 47	

(¹) Рамкове рішення Ради 2002/475/ЮВС від 13 червня 2002 року про боротьбу з тероризмом (ОВ L 164, 22.06.2002, с. 3).

(²) Директива Європейського Парламенту і Ради 2007/64/ЄС від 13 листопада 2007 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, про внесення змін до Директив 97/7/ЄС, 2002/65/ЄС, 2005/60/ЄС і 2006/48/ЄС та про скасування Директиви 97/5/ЄС (ОВ L 319, 05.12.2007, с. 1).

(³) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 575/2013 від 26 червня 2013 року про пруденційні вимоги для кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 176, 27.06.2013, с. 1).

(⁴) Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/36/ЄС від 26 червня 2013 року про доступ до діяльності кредитних установ і пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, про внесення змін до Директиви 2002/87/ЄС і про скасування Директив 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС (ОВ L 176, 27.06.2013, с. 338).

(⁵) Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/138/ЄС від 25 листопада 2009 року про започаткування та ведення діяльності у сфері страхування та перестрахування (Платоспроможність II) (ОВ L 335, 17.12.2009, с. 1).

(⁶) Директива Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів, про внесення змін до Директив Ради 85/611/ЄС і 93/6/ЄС і Директиви Європейського Парламенту і Ради 2000/12/ЄС і про скасування Директиви Ради 93/22/ЄС (ОВ L 145, 30.04.2004, с. 1).

(⁷) Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/92/ЄС від 9 грудня 2002 року про страхове посередництво (ОВ L 9, 15.01.2003, с. 3).

(⁸) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/541 від 15 березня 2017 року про боротьбу з тероризмом і про заміну Рамкового рішення Ради 2002/475/ЮВС та внесення змін до Рішення Ради 2005/671/ ЮВС (ОВ L 88, 31.03.2017, с. 6).

(⁹) Рамкове рішення Союзу 2008/841/ЮВС від 24 жовтня 2008 року про боротьбу з організованою злочинністю (ОВ L 300, 11.11.2008, с. 42).

(¹⁰) ОВ С 316, 27.11.1995, с. 49.

(¹¹) Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність і пов'язані звіти певних видів суб'єктів господарювання, про внесення змін до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/43/ЄС і про скасування Директиви Ради 78/660/ЄС і 83/349/ЄС (ОВ L 182, 29.06.2013, с. 19).

(¹²) Регламент (ЄС) 2023/1114 Європейського Парламенту та Ради від 31 травня 2023 року про ринки крипто-активів та про внесення змін до Регламентів (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 1095/2010 і Директив 2013/36/EU та (ЄС) 2019/1937 (OJ L 150, 9.6.2023, стор. 40).

(¹³) Регламент (ЄС) 2023/1113 Європейського Парламенту та Ради від 31 травня 2023 року про інформацію, що супроводжує перекази коштів та певних крипто-активів, та про внесення змін до Директиви (ЄС) 2015/849 (OJ L 150, 9.6.2023, стор. 1).

(¹⁴) Регламент (ЄС) № 1093/2010 Європейського Парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року про створення Європейського наглядового органу (Європейський банківський орган), про внесення змін до Рішення № 716/2009/ЄС та про скасування Рішення Комісії 2009/78/ЄС (OJ L 331, 15.12.2010, стор. 12).

(¹⁵) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847 від 20 травня 2015 року про інформацію, що супроводжує грошові перекази, та про скасування Регламенту (ЄС) № 1781/2006 (див. сторінку 1 цього Офіційного Вісника).

(¹⁶) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 від 25 листопада 2015 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, про внесення змін до Директив 2002/65/ЄС, 2009/110/ЄС і 2013/36/ЄС і Регламенту (ЄС) № 1093/2010 та про скасування Директиви 2007/64/ЄС (ОВ L 337, 23.12.2015, с. 35).

(¹⁷) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014 від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних операцій на внутрішньому ринку та про скасування Директиви 1999/93/ЄС (ОВ L 257, 28.08.2014, с. 73).

(¹⁸) Директива Ради 2011/16/ЄС від 15 лютого 2011 року про адміністративну співпрацю в сфері оподаткування та про скасування Директиви 77/799/ЄС (ОВ L 64, 11.03.2011, с. 1).

(¹⁹) Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/101/ЄС від 16 вересня 2009 року про координацію гарантій,

що їх вимагають держави-члени від компаній у розумінні другого параграфу статті 48 Договору для захисту інтересів членів і третіх осіб, з метою забезпечити рівноцінність таких гарантій (ОВ L 258, 01.10.2009, р. 11).

(²⁰) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/1132 від 14 червня 2017 року про деякі питання корпоративного права (ОВ L 169, 30.06.2017, с. 46).

(²¹) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 260/2012 від 14 березня 2012 року про встановлення технічних і бізнес-вимог до кредитних переказів і прямого дебетування в євро та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 924/2009 (ОВ L 94, 30.03.2012, с. 22).

(²²) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, та скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) (ОВ L 119, 04.05.2016, с. 1).

(²³) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/1725 від 23 жовтня 2018 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних установами, органами, офісами та агентствами Союзу, та про вільний рух таких даних, а також про скасування Регламенту (ЄС) № 45/2001 та Рішення № 1247/2002/ЄС (ОВ L 295, 21.11.2018, с. 39).

(²⁴) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) (ОВ L 119, 04.05.2016, с. 1).

(²⁵) Регламент Ради (ЄС) № 1024/2013 від 15 жовтня 2013 року про доручення Європейському Центральному Банку виконання певних завдань щодо політик пруденційного нагляду за кредитними установами (ОВ L 287, 29.10.2013, с. 63).

(²⁶) Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/36/ЄС від 26 червня 2013 року про доступ до діяльності кредитних установ і пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, про внесення змін до Директиви 2002/87/ЄС та про скасування директив 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС (ОВ L 176, 27.06.2013, с. 338).

(²⁷) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 від 4 липня 2012 року про позабіржові деривативи, центральних контрагентів та торгові репозиторії (ОВ L 201, 27.07.2012, с. 1).

(²⁸) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС і Директиви Ради і Комісії 2006/70/ЄС (ОВ L 141, 05.06.2015, с. 73).

(²⁹) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847 від 20 травня 2015 року про інформацію, що супроводжує грошові перекази, та про скасування Регламенту (ЄС) № 1781/2006 (ОВ L 141, 05.06.2015, с. 1).

(³⁰) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 від 16 лютого 2011 року про встановлення правил і загальних принципів стосовно механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією виконавчих повноважень (ОВ L 55, 28.02.2011, с. 13).